

AKP'nin öğrenci yerleştirme kaosuna çözümü mesleki eğitimi güçlendirmek

LGS'ye bu sene 1 milyondan fazla öğrenci girdi. Adrese dayalı okul yerleştirme nedeniyle 3 bin öğrenci açıkta kaldı. MEB genelge yayımladı ancak sorun genelgelerle çözülmedi. LGS'de 4'üncü nakil sonuçlarının açıklanmasının ardından merkezi olarak yapılan nakil dönemi de kapanmış oldu. LGS son nakil uygulamasında

açıkta kalan öğrenci sayısı açıklanmadı. Yerleşemeyene adres olarak "komisyonlar" gösterildi. İl ve ilçelerde kurulan bu komisyonların yerleşemeyen öğrenciler için göstereceği adres açık lise olacak. Bu durumda "seçenekler" belli; ya açık lise ya imam hatip ya da meslek liseleri. Tabii bir de parası olana özel okullar var. **s.19**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 36
28 Eylül 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

Kriz sizin, mücadele bizim işimiz!

YEP: Krizi emekçilere fatura etme programı

Sermeyedarlardan böyle övgüler toplayan bir ekonomi programının işçi sınıfı için olumlu bir gelecek sunması beklenemez.

EMİS krizin faturasını işçiye kesmek istiyor

Birleşik Metal-İş Sendikası'na bağlı 4 ayrı işletme ile EMİS arasında iki aydır devam eden sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlık zaptı tutuldu.

Krizin sonuçları kadın işçilerin omuzlarında

EKK olarak, krizin sonuçlarını ödemek için örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka çaremiz olmadığını bir kez daha söylüyoruz.

Kriz emekçileri vuruyor, sömürücüler yerel seçime hazırlanıyor

s.3

Düzenin krizi ve devrimci sınıf alternatifi

s.12

Kriz sizin, mücadele bizim işimiz!

Sermaye iktidarı türlü demagoji ve manipülasyonla ekonomik kriz olmadığı yönünde algı yaratmaya çalışsa da Türkiye ekonomisi ciddi bir ekonomik kriz gir-dabındadır. Kapitalist sistemin sürekli kriz üreten doğası gereği bu yeni bir durum da değildir. Sermaye sözcüleri, Erdoğan gibi “kriz mriz yok” diyerek ya da Ankara Sanayi Odası Başkanı gibi “ekonomik dar-boğaz” diyerek aldatıcı söylemlere baş-vursalar da tablo ortadadır. Zira mızrak çuvala sığmıyor ve bu mızrak hep işçi ve emekçileri vuruyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler krizin etkilerini patronların krizi fırsata çevirme manevralarıyla gündeme getirdikleri işten atma, ücretsiz izin ya da çalışma günü ve saatini azaltarak maaşları düşürmesiyle yaşıyor. Ve bu örnekler son günlerde giderek artıyor. Aynı zamanda bu kriz artan hayat pahalılığı, vergiler ile alım gücünün giderek düşmesinden, maaşlarının erimesinden de görülüyor.

Sermayenin tek adam rejimi de belli bir süredir bu kriz sürecini işçi ve emekçilerin sırtına yükleyerek atlatmak için önlemler almaya başlamıştır. İşçi ve emekçilerin ödedikleri vergiler artırılır, zamlar yağarken, kamuda tasarruf tedbirleri adına başta eğitim ve sağlık gibi sadece işçi ve emekçileri yakından ilgilendiren alanlarda bütçe kesintileri yapılmakta, kimi sosyal yardımlar kesilmekte, özellikle büyük patronların borçları yapılandırma adı altında kurtarılmaktadır. Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak tarafından açıklanan Yeni Ekonomi Programı ile işçi ve emekçilerin daha fazla kemer sıkmaları beklenmekte, sermayenin çıkarlarını

koruyan tedbirler alınmaktadır.

Ayrıca İşsizlik Fonu gibi hazır kaynakları yağmalamak için yeni yöntemlerin önü açılmaktadır. Ankara Sanayi Odası (ASO) Başkanı Nurettin Özdebir “işten çıkarma olmasın” tehdidiyle, çalıştırdıkları işçilerin maaşlarının yarısının 6 ay boyunca işsizlik fonundan karşılanmasını istemektedir. Özdebir, “kısa çalışma ödeneği” denilen ve kriz dönemlerinde uygulanan sistemin hayata geçirilmesini önermekte; “Kısa çalışmanın derhal çıkması lazım” demektedir. 2008 krizi döneminde mevzuatı hazırlanmış bu önerinin bu kriz sürecinde karar altına alınarak uygulamaya geçmesini beklemektedir. İşçi çıkarma sözde bir “zorunluluk” gibi sunulularak, hem bu yönde yanlış algı geliştirilmekte hem de kısa ve esnek çalışma biçimlerine yeni yasal kılıflar getirilmesi istenmektedir. Sermayedarlar bu şekilde tatlı kârlarından taviz vermeden işçiyi çalıştırıp, maliyetlerini azaltma hesabı yapıyorlar.

Öte yandan sermaye ve devleti, krizi işçi sınıfı ve emekçilere yıkarak atlatma derdi yanında bir başka açıdan da kriz dönemini değerlendirmek istemektedir. İş Yasası’nın belli kurallarına iyi-kötü uymak zorunda kalan patronlar için kriz süreci, güvencesiz çalışmanın egemen hale gelmesi amacıyla değerlendirilecektir. Kalan son sosyal haklarından arındırılmış, esnek ve güvencesiz şekilde işçi çalıştırma hayallerini, kiralık işçi uygulamalarını geçtiğimiz süreçlerde yasal zemine kavuştursalar da egemen hale getirme imkânları olmadı. Şimdiye dek geçiş süreci olarak İŞKUR üzerinden işçi alıp çalıştır-

rak yaygınlaştırmayı umdukları bu çalışma rejimini kriz sürecinde egemen hale getirme kararlılıkları sermayeye verilen sözlerden, kıdem hakkının gasp hazırlıklarından gayet net anlaşılmaktadır. İşsizliğin ve yoksulluğun arttığı, sosyal yıkımın derinleştiği ekonomik kriz süreçlerinde hayallerini kurdukları güvencesiz çalışma rejimini daha “sorunsuz” yaşama geçirebileceklerini biliyorlar.

Son süreçte kriz bahanesiyle pek çok fabrikada belli bir kıdemi olan binlerce işçi çıkartılıp, yerlerine İŞKUR üzerinden daha esnek sömürülecek ve maliyeti işsizlik fonundan karşılanacak işçiler tercih edildi. Bu şekilde işe girmiş pek çok işçi ise, zaten hiçbir hak iddia edemeden yine bu süreçte işten çıkarıldı ve çıkarılmayı bekliyor. Bu nedenle son açıklanan Yeni Ekonomi Programı’nda sermayeye verilen “2 milyon istihdam sağlanacak” vaadindeki işçilerin nasıl ve hangi biçimlerde istihdam edileceği sorusu oldukça önemlidir.

Özetle sermaye sınıfı gerek kâr oranlarını düşürmemek adına gerekse daha genel anlamda sınıfa yönelik saldırılarını artırmak adına bu kriz sürecini en iyi şekilde değerlendirmek istemektedir. Zaten kapitalistler her fırsatı bu amaçla kullanmaktadır. Bu nedenle krize karşı mücadele hem krizin olası yıkımına karşı emeğin korunması açısından hem de işçi sınıfının güvenceli çalışma hakkına yönelik sermayenin yeni saldırılarına karşı koyması açısından da yaşamsal önemdedir.

İşçi sınıfı bu süreçte “Krizin faturasını patronlar ve saraylarda sefahat sürenler

ödesin!” şiarı ekseninde ileri süreceği mücadele talepleri ile örgütlenebildiği ve direnebildiği sürece bu yıkımdan kurtulabilir, yeni saldırıların önünü kesebilir. Bunun bir yanı fabrika merkezli gerçekleşen saldırılara karşı geliştirilecek yanıtlardır. Örneğin kriz bahanesiyle gerçekleşen hak gasplarına karşı, Tüpraş, Mercedes işçilerinin yaptığı gibi, hak yedirmemek adına direnmektir. Ya da son 13 yılın rekorunu kırarak %20’ye dayanan enflasyon karşısında eriyen ücretlerin artırılmasını talep etmektir. Veya ödenmeyen ücretler için grevler, direnişler geliştirebilmektir.

İşten atma ya da ücretsiz izin gibi saldırılara da hem fabrika merkezli hem de genel anlamda sınıfın birleşik gücünü açığa çıkartmaya uygun araçlar geliştirilerek yanıtlar verilebilmelidir. Bu süreçte sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltecek politikalarla hareket edilmelidir. Özellikle önümüzdeki süreçte daha fazla gündeme gelecek işten atma saldırısı karşısında bir yandan bu saldırı karşısında fiili direnişler göstermek gerekirken, diğer yandan “İşten atmalar yasaklansın!” şiarıyla genel anlamda sınıfa seslenmek, buradan hükümete baskı oluşturmak ve iktidarın işçi-emekçileri kandırırken kullandığı maskeleri düşürmek gerekmektedir. Aynı şekilde işçilerden kesilerek oluşturulan işsizlik fonunun patronlarca yağmasına karşı durmak, bu konuda da işçi sınıfını bilinçlendirmek, uyararak ve tutum almasını sağlamak gerekmektedir. Zira bu ve benzeri talepler tek adam rejiminin sermayenin demir yumruğu olarak hareket ettiği gerçeğini gösteren turnusol örnekleridir.

Kuşkusuz ki bilinç ve örgütlülük düzeyine göre değişebilecek eylem ve direniş biçimleri öne çıkabilir. Örneğin kriz bahanesiyle işten atılmalar yaşandığında buna fabrika işgalleri, işyerini terk etmeme, fiili grevler ile direnmek; hayat pahalılığına, artan zam ve vergilere karşı kitlesel gösteriler, mitingler ile yanıt vermek vb. pek çok ileri direniş örnekleri işçi sınıfının mücadele tarihinde mevcuttur. Dünyada ve Türkiye’de kapitalizm kriz ürettikçe, işçi sınıfı buna karşı direniş ve mücadele deneyimi geliştirmiştir. Bu mücadele tarihinin deneyimlerinden hareketle sınıfın mücadele potansiyelini açığa çıkartacak fiili-meşru direniş yöntemleri geliştirilmelidir. Krizin faturasını ödemeyi reddederek, sınıfa karşı sınıf tutumuyla bu kriz süreci, işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltecek bir “fırsata” çevrilmelidir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/36 * 28 Eylül 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Kriz emekçileri vuruyor, sömürücüler yerel seçime hazırlanıyor...

Sınıfa karşı sınıf mücadelesini büyütelim!

Son yıllarda Türkiye’de “seçim havası” kalıcı hale getirildi. Baskın genel seçimlerden beri ayrıca yoğunlaşan bir seçim gündemiyle yaşıyoruz. 24 Haziran’da oldu bitti ile genel seçim sona erer ermez yerel seçim konuşulmaya başlandı. 2019 Mart’ında yapılacak yerel seçimlerin erkene alınması, Kasım’a çekilmesi tartışılıyordu. Atı çalan gerici-faşist koalisyon hız kesmeden baskın bir yerel seçimle Üsküdar’ı tümünden geride bırakmayı dillendiriyordu, fakat şimdilik vazgeçilmiş görünüyor. Yeniden atağa geçmezlerse, bugün söyleyip yarın sandığı kurma hamlesi yapmazlarsa önümüzdeki Mart’ta yerel seçimler gerçekleşecek.

Ülkede burjuva demokrasisi çerçevesinde bile seçim mizansenini oynamıyor aslında. Kaç seçimdir gerçekte seçim hırsızlığı, yolsuzluğu, dalaveresi sahneleniyor. Ayrıca halihazırda halkın seçim gibi bir gündemi de yok zaten. Ortada sadece iktidarı ve muhalefeti ile düzen partilerinin seçimi konuşması veya bu süreçte kendi iç dalaşlarını tamamlaması var. Partiler adaylarını belirlemeye başladılar bile. Diğer yandan da “genel seçimde olmadı bari yerel seçimlerde birkaç yer koparalım da AKP’yi yıpratalım” a sıkışmış reformistlerin arayışları söz konusu.

Bu arada Türkiye bir sorun yumağına dönüşmüş durumda. Savaş çığırkanlığı yapan, birçok ülke yönetimi ile gerilimi tırmandıran bir yönetim var. Toplum ekonomik kriz ve yansımalarıyla boğuşuyor. Hayat pahalılığı almış başını gidiyor. Fabrikalarda işten atmalar, ücretlere zam uygulamamalar, ücretsiz izinler yaşanıyor. Bunlar gündemde alta itilmeye çalışılıyor. Din istismarcısı iktidar ekonomik kriz üzerine bol bol konuşuyor ama olmadığına inandırmak için. Sermaye grupları dahi kriz gerçekliğini ortaya koyup aşalım derdindeler, fakat iktidara göre sorunsuz zamanlardayız.

“Kriz yok, işsizlik yok” diyenlere işçiler yaşamları ile yanıt veriyorlar. Benzin döküp bedenlerini yakıyorlar. Bir baba çocuğuna pantolon alamadığı için intihar ediyor. Haberi yapan gazeteci gözaltına alınıyor. Ortadaki sorunun ekonomik boyutunun üstü örtülüp intihar eden babanın psikolojik sorunları olduğu üzerine demeçler veriliyor. Ortada psikolojik bir sorun varsa da bunun temeli yine ekonomik nedenlerdir.

Sorunları yaratanlar sorunlarımızı çözemezler. Daha da doğrusu çözmek istemezler, çünkü kendi gemilerini ancak böyle ilerletebilirler. Seçim dönemlerinde vaatler sıralanabilir, “biz gelince çözeriz” nutukları atılabilir. Bu da işçi ve emekçileri sahte cephelerde taraflaştırmak istemelerindedir.

EKONOMİK KRİZLE GİDİLEN YEREL SEÇİM DÖNEMİ

Ekonomik krizin etkileri yaşamın her alanına yansıyor. Yakıcı sonuçlarının kayıtlara geçeceği yılsonu da geçtikten sonra yerel seçimler gerçekleşecek. Oy isteyenler eskiden vaatte bulunurlardı. Bir kısmımız bilirdik belki boş olduğunu söylenenlerin ama düzenin oy avcıları bir şeyler söyleyip inandırmaya çabalarlardı. Artık alıklaştırılmış bir oy kitlesi ve istenilen açıklamayı yapıp sonucu veren YSK var. Geri kalanı bir ritüeli yerine getirmek oluyor aslında; “-mış gibi” yani...

Elindeki belediyeleri tutmak, kayyum ile gidenleri geri almak, belki bir iki ilin dengelerini ve sonuçlarını değiştirmek sınırında hamleler planlanıyor. AKP iktidarını belediyelerle sarsacağına inanan zihniyet seçimler sürecine bilinç kaybı ile başlamıştır. Sermaye devletinde yerleşmiş, yıllar içinde kök salmış, iktidarlaşmış bir partinin veya sermayenin egemenliğinin belediyeleri ele geçirerek geriletileceğini, hatta alaşağı edileceğini düşünmek kendini aldatmanın doruğudur. Aldanmadan kitlelere böyle açık-

lanıyorsa da karşısındakini aptal yerine koyan bir yaklaşım var demektir. Sermaye iktidarının, belediyelere kayyum atması, belediye başkanlarını tutuklaması ne kadar zamanını aldı gerçekten? Hele ki genel seçimle ülkenin tek söz sahibi konumuna gelmişken, artık tek adamın iki dudağından çıkacak bir emre bakıyor.

Öte yandan iktidar da muhalefet de ekonomik kriz karşısında çözümsüzlük içindeler. Dünyayı derinden sarsacağı beklenen kriz, yabancı sermaye yatırımı ile kendini toparlamaya çalışan Türkiye sermayesi ve devletini kaygılara düşürmüştür. İnşaat sektörüne yüklenildi, en başta inşaat sektörü patladı. Otomotiv dalgalanmalar yaşamaya başladı. Doların artması hammadde almayı zorlaştırmaya başladı. Devletin ihale verdiği projeler askıya alındı vs.

İşçi ve emekçilerin sorunlarından uzaklaştırıldığı bir yerel seçim, beyin bulandıran siyasal açıklamaların gölgesinde geçirilmeye çalışılabilir ama sıkılan kemerlerle son rahat nefesini de verip gerilen işçi ve emekçilerin öfkesinin taşma durumu da göz önüne alınmalı. 3. havallimanı işçileri, baskı ve korku atmosferinde bile ekonomik darboğazın eyleme dönüşmesinin örneği idi.

rinde bile ekonomik darboğazın eyleme dönüşmesinin örneği idi.

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN SORUNLARINI DÜZEN PARTİLERİ ÇÖZEMEZ

Düzenin dümenindekiler de düzen muhalefetindekiler de farklı tonları ile burjuvazinin sözcüleri, temsilcileridir. İşçi ve emekçilerin yaşadığı sorunların yaratıcıları, düzenin sahipleridirler. Sorunları yaratanlar sorunlarımızı çözemezler. Daha da doğrusu çözmek istemezler, çünkü kendi gemilerini ancak böyle ilerletebilirler. Tabii ki her dönem olduğu gibi seçim dönemlerinde de vaatler sıralanabilir, “biz gelince çözeriz” nutukları atılabilir. Bu da işçi ve emekçileri sahte cephelerde taraflaştırmak istemelerindedir.

İşçi ve emekçilerin kendi sorunları için mücadele etmesinin kanallarını yaratalım. Kritik ekonomik talepler ve harekete geçirici siyasal söylemleri belirleyerek toplumun biriken tepkisini açığa çıkartmaya yüklenelim. Süren grev, direniş ve eylemlerin güçlenmesi ve toplumsal etkisinin artması için çabalayalım.

Sermayenin “Yeni Saldırı Programı”

Sermaye sınıfının işçileri ve emekçileri sömürerek elde ettiği hazinesinin ve maliyesinin işlerine bakan Berat Albayrak, “Yeni Ekonomi Programı”nı açıkladı. Bu yeni saldırı programıyla işçi ve emekçiler açıktan tehdit edilmektedir. En belirgin saldırı kıdem tazminatının gasp planı olurken, Bireysel Emeklilik Sigortası’nın zorunluluk süresinin uzatılması, çalışma yaşamında kuralsız esnek çalışma sisteminin yaygınlaştırılması gibi başlıklar da dikkat çekiyor.

İşçi sınıfının kazanılmış haklarının gasp edildiği, buna uygun sermaye programlarının hayata geçtiği zamanlar hep olağanüstü dönemler olmuştur. 24 Ocak Kararları için 12 Eylül askeri faşist darbesine ihtiyaç duyulması, 5 Nisan Paketi’nin 90’lı yıllarda baskı ve devlet terörünün arttığı bir zamanda hayata geçirilmesi gibi... Sermaye sınıfının saldırı programlarının böylesi zamanlarda hayata geçirilmesi bu işin uygulayıcıları olan hükümetler için artık ezbere yapılan bir tekrardan ibarettir. Onlara sadece buna uygun bir siyasi atmosfer hazırlamak kalmaktadır. Görüldüğü üzere de bu konuda pek maharetlidirler.

Damat Albayrak’ın programın açılışında yaptığı konuşmada bu görevin nasıl layıkıyla yerine getirildiği özetlenmekte, kriz dönemlerinin hak gaspları için nasıl fırsata dönüştürüldüğü gösterilmektedir. Bakana göre aslında her şey çok iyi gidiyordu. Kendi ifadesiyle, “Ancak Gezi olaylarıyla başlayan süreç, 17-25 Aralık, bizi doğrudan etkileyen savaş ve jeopolitik risklerle birlikte 15 Temmuz darbe

girişimi hayata geçti. Ekonomimiz yara aldı. Planlananların hayata geçirilmesine fırsat verilmedi.” Albayrak böylece işçi ve emekçilerin neden fedakârlık yapması, hakları gasp edilirken neden seslerini çıkarmamaları gerektiğini, neden krizin faturasını ödemeleri gerektiğini bir çırpıda anlatmış oldu. Tıpkı daha önceki sermaye programlarında olduğu gibi “olağan bir zaman yaşamıyoruz, bu yüzden bu programı hayata geçiriyoruz” demek istedi. Hem de tüm bu sayılan gelişmelerden tümüyle kendileri sorumlu olmasına rağmen...

24 Ocak Kararları’nın ve 5 Nisan Paketi’nin bir benzeri olan bu yeni saldırı programının en önemli ögesi kıdem tazminatının gaspı olacak. “Sosyal tarafların mutabakatıyla kıdem tazminatı reformu gerçekleştirilecektir” denilerek, onlarca yıldır bir türlü gasp edilemeyen kıdem tazminatı fona devredilme adı altında talan edilecek. Diğer taraftan esnek çalışma modelleri hayata geçirilerek kamu emekçilerinin hem iş güvencesi ortadan kaldırılacak, hem de daha ucuz işgücü yaratılmış olacaktır.

İŞÇİLERİN OYUYLA ONLARIN OYU BİR DEĞİL

Sahtekarca seçme ve seçilme hakından, demokrasiden, hukuktan bahsedilenler aslında işlerine gelmediğinde işçilerin, emekçilerin tercihlerine saygı duymadıklarını bir kez daha gösterdiler. Zorunlu olarak devreye soktukları Bireysel Emeklilik Sistemi’ni kabul etmeyen, buradaki hileyi gören işçi ve emekçiler

çok büyük oranda caymışlar, bu sistemde kalmayı reddetmişlerdi. Şimdi yeni program ile BES’ten cayma süresi 3 yıla çıkarılmak isteniyor. Yani 3 yıl boyunca işçilerden zorla BES kesintisi yapılacak.

VERGİYİ TABANA YAYACAKLARMIŞ!

Daha birçok yönüyle mevcut krize bile çözüm üretmekten uzak olan bu programda işçi ve emekçilere kesilen fatura hayli kabarık. Mutfağında ejder meyvesi olan sarayın bakanı, “Vergiye tabana yayma ve dolaylı vergilerin payını azaltmak için önemli çalışmalar yapacağız” demektedir. Esasında zaten çalanın, kan emicinin, zenginlerin ödediği vergilerle değil, çalışanların ödediği vergilerle dolan devlet kasasını boşaltanlar bundan böyle emekçilerden daha çok vergi kesecekler. Zenginlere, kapitalistlere ise yeni vergi afları getirecekler. Ancak daha şimdiden artan hayat pahalılığı, elektrik, su, gıda ve diğer tüketim maddelerine konulan vergiler nedeniyle tabandan tepki sesleri duyuluyor.

BU PAKET ELİNİZDE PATLAYACAK!

İçinde bulunduğumuz kriz koşulları, artan hayat pahalılığı, kazanılmış sosyal haklara yönelik saldırılar, işsizlik, düşük ücretler, tüm bunlardan sorumlu olanlara mutlaka bir bedel ödettirecektir. Kendi saltanatlarını korumak ve sermaye sınıfına hizmet etmek için yeni saldırı paketleri hazırlayanların elinde bu paketler patlayacak, bu patlamanın şiddeti düzenlerinin temelinin de sarsacaktır.

Erdoğan kendisine yeni köşk yaptıracak

İşçi ve emekçilere açlık sınırının altında bir yaşamın reva görüldüğü Türkiye’de cumhurbaşkanı Erdoğan ise kendisine yeni saray ve köşkler yaptırmakla meşgul. Erdoğan daha önce Bitlis’in Ahlat ilçesinde kendisine köşk yaptıracığını söylemişken, Ahlat’ın AKP’li belediye başkanı da köşkün yerinin seçildiğini açıkladı.

Köşkün oturma alanının 1071 metrekare olacağını söyleyen belediye başkanı Mümtaz Çoban 5 dönüm olacağı düşünülen köşk arazisini kendilerinin 10 dönüme çıkardığını ve yer olarak da Van Gölü kıyısını seçerek cumhurbaşkanlığına teklif ettiklerini söyledi.

Benzin ve motorine yine zam!

Enerji Petrol Gaz İstasyonları İşveren Sendikası (EPGİS) akaryakıt fiyatlarına yine zam yapıldığını açıkladı.

Buna göre, 26 Eylül’den itibaren geçerli olmak üzere, benzinde 17, motorinde ise 16 kuruşluk fiyat artışı gerçekleştirildi.

Son dönemde yapılan akaryakıt zamlarının ÖTV’den karşılanması nedeniyle, zammın pompa fiyatlarına yansımayaacağı duyuruldu.

Servet-sefalet uçurumu derinleşti

Kapitalizmin krizi ağırlaşırken servet-sefalet uçurumu da derinleşiyor.

Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) Gelir ve Yaşam Koşulları Araştırması’na göre, 2017 yılında en zengin yüzde 20’lik kesimin geliri, en yoksul yüzde 20’lik kesimin gelirinin 7,5 katına ulaştı.

Bu uçurumun en derin olarak yaşandığı il İstanbul olurken, Antep, Adıyaman ve Kilis ise en az olarak yaşandığı yerler.

YEP: Krizi emekçilere fatura etme programı

Kriz var mı yok mu tartışmaları arasında Hazine ve Maliye Bakanı damat Berat Albayrak, geçtiğimiz günlerde Yeni Ekonomi Programı (YEP) adı verilen orta vadeli programı açıkladı. Albayrak'ın 3D (Denge, Disiplin ve Değişim) şeklinde formüle ettiği yeni programın lansmanı 2002-2013 arasındaki ekonomik tabloyu överek başlıyor. Uluslararası likidite bolluğu sırasında, IMF reçetelerini uygulayarak, dış borçlanmaya dayalı balon büyüme oranları ile karakterize olan bir dönem överek anlatan Albayrak, bu olumlu tablonun 2013 yılında patlayan Haziran Direnişi ile sabote edildiğini iddia etti. Ardından yaşanan 17-25 Aralık operasyonu ve 15 Temmuz darbe girişimi ile saldırının devam ettiğini aktardı ve 10 Ağustos'ta başlayan "ekonomik savaş" ile ekonominin sarsıldığını açıkladı.

Dünya genelinde emperyalist kapitalizmin tablosunun, ülke içindeki irrasyonel ekonomi politikalarının, efendisiyle uyuşmayan dış politikanın sonuçlarını Haziran Direnişi'ne yıkmak AKP'nin kadim Gezi korkusu ve saplantısının bir kez daha dışavurumu oldu.

YIKIM PROGRAMINDA NELER VAR NELER YOK?

Programda ifade edilen ekonomik tahminler, Tayyip Erdoğan her ne kadar "kriz yok, manipülasyon var" dese de ekonomideki vahim tablonun bir itirafı oldu. YEP'te kişi başı milli gelir 2017'nin kesinleşmiş istatistiklerinde 10.602 dolar iken, 2018 yıl sonunda 9.385 dolara, 2019'da ise 9.647 dolara geriliyor. İşsizlik oranı 2018 tahmini yüzde 11,3'e, 2019 tahmininde ise yüzde 12,1'e çıkıyor. 2017 büyüme oranı yüzde 7,4 olarak açıklanırken, 2018 sonu tahmini yüzde 3,8, 2019'da ise yüzde 2,3'e kadar düşüyor. 2018 yıl sonu için enflasyon tahmini

yüzde 20,8'e çıkarken, 2019 tahmini ise yüzde 15,9 oluyor. Özetle Yeni Ekonomi Programı, daha fazla enflasyon, daha fazla işsizlik, daha düşük ücretler demek!

Bu verilerin dışında YEP mevcut krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek ve sermaye sınıfını en az hasarla kurtarmak için çeşitli önlem planları da içeriyor. Bankacılık sektörünün mali yapısını güçlendirmek ve reel sektörün uygun maliyetlerle krediye erişimini sağlamak için finans sektörünün destekleneceği ifade ediliyor. Cari açıkla mücadele etmek için de ilaç, enerji, petrokimya sektörlerine yatırım önceliği sağlanacağı ifade ediliyor. Yani bu alanlarda yeni teşvikler, kolaylıklar, vurgunlar vb.nin yolu açılıyor.

Sermayedarlara çeşitli teşvik ve kolaylıklar sağlanacağı ifade edildikten sonra işçi ve emekçiler içinse kalan kırıntı hakların da toptan yok edileceği ve sınırsız-kuralsız bir sömürü çarkının işletileceği anlaşılıyor. Yeni programa göre 45

yaş altı tüm kamu ve özel sektör çalışanları Bireysel Emeklilik Sistemi'ne (BES) patron tarafından dahil edilecek ve çalışan 3 yıl boyunca BES'ten çıkamayacak. BES soygunu geçtiğimiz yıllarda da uygulanmaya çalışılmış, 2 yılda 12 milyon çalışan sisteme kaydedilmiş ancak yüzde 60'ı cayma hakkını kullanmış ve BES'ten çıkmıştı. 2 sene aradan sonra sermaye devleti bu yolla BES'i zorunlu kılmamın yolunu bulmuş oldu.

Bu arada "sosyal tarafların mutabakatı" ile kıdem tazminatı reformunun – siz onu gaspı anlayın- hayata geçirileceği ifade ediliyor.

Sermaye devletinin dönem dönem denemesine rağmen gerçekleştiremediği emeklilik ve kıdem tazminatı gibi sınıfın en temel haklarına yapılan bu saldırılar, krizin nasıl da fırsata çevrilmeye çalışıldığını gösteriyor. Bu hak gasplarının yanı sıra yeni vergi düzenlemeleri ile vergi zamlarının sinyali verilirken güneş,

rüzgâr, biyokütle, yenilenebilir enerji ve yerli kömür kaynaklarının elektrik üretimindeki payının artırılması planlanarak, köylülerin engellemek için birçok yerde eyleme geçtikleri, tarım ve orman arazilerinin yok edilmesi anlamına gelen HES, JES ve termik santrallerin yapımına devam edileceği anlaşılıyor. Ayrıca esnek istihdam politikalarının kamuyu da içine alarak yaygınlaştırılacağı ifade edildiği programda okul-özel sektör işbirliğinin derinleştirileceği de belirtilerek, sermayenin beklentilerini karşılayacak bir nitelikli işgücü kuşağı yaratılması gerektiği hedef olarak belirleniyor.

Burjuvazi için bir toparlanma, emekçi sınıflar için yıkım anlamına gelen YEP'i sermaye temsilcileri haliyle sevinçle karşıladılar. TÜSİAD başkanı Erol Bilecik Yeni Ekonomi Programı'nın başarısı için seferber olacaklarını açıklarken, Türkiye İhracatçılar Meclisi Başkanı İsmail Gülle de ihracata yapılan teşviklerden memnuniyetini dile getirdi. Genel olarak sermaye çevreleri yeni programı "gerçekçi, ayakları yere basan ve Türkiye ekonomisine güveni yeniden tesis edecek" bir program olarak gördüklerini belirttiler. Kısacası YEP sermaye sınıfından tam not aldı.

Sermayedarlardan böyle övgüler toplayan bir ekonomi programının işçi sınıfı için olumlu bir gelecek sunması beklenebilir. Bu programdaki saldırıların hayata geçirilebilirliğini belirleyene sınıfın bu saldırı dalgasına verdiği yanıt olacaktır.

Yayla ve milli parklar yapılaşmaya açılıyor

Yaylalarda talan, rant ve yapılaşmanın önünü açan bir yönetmelik değişikliği gerçekleştirildi.

Resmî Gazete'nin 25 Eylül tarihli sayısında "Hazine Taşınmazlarının Turizm Yatırımlarına Tahsis Yönetmeliği"ndeki değişiklikler yer aldı. Buna göre Kültür ve Turizm Bakanlığı bürokratlarından oluşacak komisyonlarca, "uygun görülen" kamu taşınmazlarının yatırım yapılmak üzere 49-75 yıl süreyle "girişimciler"e tahsis edilecek. Bu alanda yatırım yapacaklara da in-

dirim gibi özel ayrıcalıklar tanınacağı öğrenildi.

Yönetmeliğe eklenen bir maddeyle, gününbirlik kiralama amaçlı turizm tahsis belgesi olan girişimcilere tahsis yapılırken ön izin ve kesin tahsis için öngörülen kuralların aranması yerine bakanlık bürokratlarından oluşturulacak komisyon bunun kurallarını belirleyecek.

Yönetmelikle milli parklar içinde yapılaşmanın da önü açılıyor. Bunun için de Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın bu yapılaşmayı "gerekli" görmesi yeterli olacak.

EMİS TİS'lerinde uyuşmazlık...

EMİS krizin faturasını işçiye kesmek istiyor

Krizin kötü etkilerinin emekçiler üzerinde daha da artacağı ve sermayenin sosyal yıkım politikalarının, işten atmaların yoğunlaşacağı bir döneme giriyoruz. EMİS sözleşme süreci sınıf hareketinin bu koşullarda vereceği mücadelede önemli verilerden, örneklerden biri olacaktır.

Birleşik Metal-İş Sendikası'na bağlı 4 ayrı işletme (General Electric, Schneider Electric, Schneider enerji ve ABB) ile EMİS arasında iki aydır devam eden sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlık zaptı tutuldu.

İşçiler ücretlerde saat ücretine 2,65 TL + %10 zam, sosyal haklarda %30'u bulan zam ve resmi tatillerde mesai ücretlerinin %200 zamlı olarak hesaplanmasını talep ediyorlar. Patronların sendikası EMİS ücretlerde ilk 6 ayda ortalama %16, sosyal haklara %25 ile %30 oranında zam önerdi. Oysa üç ay önce EMİS'e bağlı fabrikalarda işçilerin tartışarak oluşturduğu taslak maddeleri bile yaşanan ekonomik krizle birlikte ciddi bir oranda eridi.

EMİS sermayesi bunları görmezden gelerek işçilerle alay eder derecesinde zam oranlarını düşük tutmaya çalışıyor. Krizin faturasını işçiye kesmek isteyen EMİS patronları kârlarına kâr katmış, geçtiğimiz aylarda işçi atmaktan geri durmamıştı. GE'de 75 işçi atıldı ve Ocak ayından sonra yine atılması gündemdedir. Diğer fabrikalarda da durum farklı değildir. Geçtiğimiz sözleşme döneminin ardından Schneider ve ABB fabrikalarının da onlarca işçi işten atıldı. Yine krizden

dolayı işçi atılması gündemlerindedir.

EMİS'in teklifine dönecek olursak, gerçek enflasyon rakamları gözetildiğinde işçilerin kayıplarını giderebilecek bir oran değildir. Geçtiğimiz sözleşme döneminde hükümeti de arkasına alarak grev yasağı ile birlikte işçilere düşük zam oranları dayatılmıştı. Anti-demokratik, faşizan yöntemlerle sömürü çarkını çeviren metal sektörü patronları benzer bir yol izlemekten geri durmayacaklardır.

Geçtiğimiz sözleşme döneminde EMİS dayatmalarına karşı grev yolunu seçen işçiler grev yasağına karşı da fabrika içerisinde iş başı yapılmayarak greve devam demişti. Ancak grev yasağını tanımayan, birçok şeyi göze alarak girilen yol birinci günün sonunda sendika bürokratlarının işçilerden habersiz masada sözleşmeye imza atması ile son buldu. Masada gerçekten söz sahibi olmak, bu ileri adımı daha da güçlendirmek, metal işçisinin tam inisiyatif almasını sağlamak kazanmanın anahtarı olacaktır.

Birincisi, bugün her türlü hak arama eylemine, sendikalaşma girişimine, greve ve benzeri süreçlere sermaye ve AKP hükümeti dizginsizce saldırmaktan çekinmemektedir. Geçtiğimiz EMİS sözleşme sürecinde metal işçisi bu gerçekle karşı karşıya kalmıştır ve halihazırda kalmaması için bir engel yoktur. Bu yönüyle sermayeye ve devlete karşı açık bir bilinçle mücadele anlayışı oluşturulmadan kazanım hayal olacaktır.

İkincisi, masada konuşulan metal işçilerinin talebi ise son söz metal işçisi tarafından söylenmelidir. Gerçek yetkili tüm anlarda ve alanlarda metal işçisi olmalıdır. Göstermelik, söz hakkı olmayan komiteler değil, son sözü söyleyecek komiteler işçi iradesini temsil edebilir. Bunun için özellikle geçtiğimiz dönemki sözleşmelerden dersler çıkarmalı ve öyle ya da böyle metal işçisi iradesini eylemde ve kararlarda geçerli kılmalıdır.

Krizin kötü etkilerinin emekçiler üzerinde daha da artacağı ve sermayenin sosyal yıkım politikalarının, işten atmaların yoğunlaşacağı bir döneme giriyoruz. EMİS sözleşme süreci sınıf hareketinin bu koşullarda vereceği mücadelede önemli verilerden, örneklerden biri olacaktır. Bu süreci EMİS dayatmalarına karşı, krizin faturasını ödemeye karşı, sermayeye karşı güçlü bir cevaba, güçlü bir mücadele alanına dönüştürmek öncü, bilinçli metal işçilerinin sorumluluğudur.

KHK mağduru emekçiler Ankara'ya yürüyor

Taşeron çalışma sistemine çözüm olarak müjdelenen 696 sayılı KHK'da yer alan "güvenlik" soruşturması nedeniyle işlerinden edilen emekçiler Ankara'ya yürümeye başladı.

Zeytinburnu Belediyesi'ndeki işinden atılan 19 yıllık taşeron işçisi Kenan Güngördü, Kadıköy Belediyesi'ne zabıta olarak atanmasına rağmen işe başlatılmayan Boran Atıcı ve Kanuni Sultan Süleyman Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nden işten atılan Sinan Yerdelen, 25 Eylül'de Kadıköy'den Ankara'ya yürümek üzere yola çıktı.

Belediye önünde yapılan açıklamada Güngördü, eylemlerine dönük dayatmalara ilişkin şunları söyledi: "İçerisinde AKP yazan, siyasi iktidarı eleştiren hiçbir yazıya müsaade edilmiyor. Sadece buradan Ankara'ya gidişimize izin verildi. Bunun siyasi sorumlusu AKP'dir. İşimizden olmamıza sebep olan, OHAL'den sonra çıkarılan KHK'lardır. Bunu protesto etmek için Ankara'ya yürüyorum."

Polis, yürüyüşün sessizce yapılmasını da dayattı. İstanbul çıkışına kadar direnişçilerin arkalarından ayrılmayan sivil polisler, sürekli direnişçi işçileri taciz etti.

Gebze'ye ulaşan işçiler, direnişlerinin 134. gününde olan Flormar işçilerini ziyaret etti. Sloganlarla Flormar önüne gelen direnişçi işçiler yine sloganlarla karşılandı. Kenan Güngördü burada işten atılma süreçlerini anlattı ve haksızlık karşısında direnmekten başka çarelerinin olmadığını söyledi.

Ertesi gün Birleşik Metal-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan ve direnişe geçen BBS işçilerine ziyaret gerçekleştirildi. Sloganlarla direniş alanına gelen işçiler, burada yaptıkları konuşmalarda süreçlerini ve Ankara yürüyüşlerini anlattılar. Ankara'da yapacakları basın açıklamasında ziyaret ettikleri direnişçileri ve haksızlıkları raporlayacaklarını söylediler. BBS işçileri de örgütlendikten ve yetki belgesini aldıktan sonra yaşadıkları işten atılma ve direniş sürecini anlattılar.

Kriz metal işçilerini de vuruyor

Fabrikalarda işten atma ve ücretsiz izin!

Krizin sorumlularından olan AKP şefi "kriz yok" demagojisi ile algı operasyonları yapa dursun ekonomik krizin etkileri işçi sınıfına her geçen gün daha fazla yansımaya devam ediyor.

Metal işçileri de kapitalistlerin yaratıkları bu krizlerden aynı zamanda krizi fırsata çevirme girişimlerinden payına düşeni alıyor. Öyle ki birçok fabrikada ücretsiz izinler devreye konulurken, bunu çalışma haftasının 5 güne düşürülmesi, kazanılmış hakların gaspı ve işçi kıyımları izliyor.

Kapitalistlerin hayata geçirdiği bu saldırılar şimdiden onlarca fabrikada yüzlerce işçinin işten atmasına vardı.

Tofaş'ta işçiler haftalık 6 gün olan çalışmanın önce 5 güne ardından ise 4 güne düşürüldüğünü belirtirken, günde 3 olan vardiyanın da 2'ye düşürüleceğini belirtiyorlar. Vardiya sayılarının düşmesine rağmen üretim adetlerinin aynı sayıda kaldığına dikkat çeken işçiler bu durumun fırsata çevrildiğini ifade ediyorlar. Son olarak da her Cuma yeni işçi kıyımlarının yaşandığı bildirildi.

İzmit'te bulunan ve Tofaş'a bağlı çalışan **Sumirico (Dytech)** da bu durumdan etkilenirken, iki hafta Cumartesi günleri fabrikada çalışma yapılmaması kararı alındı.

Renault fabrikasında da benzer bir durumun yaşanmasının söz konusu oldu-

ğu haftalık çalışma günü ve vardiyalarda azaltmalara gidileceği belirtiliyor.

Bursa **Feka** fabrikasında da kriz gerekçesiyle 120 işçi işten atıldı. İşçiler güvenliklerin kapıda bekleyip atılan işçileri almadığını belirtirken, fabrikada yetkili Türk Metal Sendikası'nın ise sessiz kaldığını söylediler.

İstanbul Tuzla'da bulunan **Cofle TK** fabrikasında da işçi kıyımı yaşandığı belirtildi. Fabrikadaki işçiler atılanların haksızlığa karşı duran işçiler arasından seçildiğini söylüyorlar.

Tekirdağ Çorlu'da bulunan **Termoteknik** fabrikasında kriz gerekçesiyle yüzde 15 küçülmeye gideceğini açıklayan patron 100 işçiyi işten çıkardı. İşçiler, fabrikada yetkili olan Çelik-İş Sendikası'nın da bu küçülmeye onay vererek işten atma saldırısının bir parçası olduğunu belirtiyorlar. Önemli hastalıkları bulunan ve uzun süreli raporları olan 2 işçiye de noter kanalıyla çıkışlarının gönderildiği öğrenildi. Üstelik Eylül ayı içerisinde yoğun bir üretim yapıldığı ve iki aylık stok imal edildiği belirtildi.

İzmir Aliğa Bakırçay Havzası'nda 3 fabrikası bulunan ve Türkiye'de ilk 500 şirket arasında gösterilen ve sürekli kârına kâr katan **Kocaer** patronu da krizin faturasını işçilerine kesti. Kocaer patronu kriz gerekçesiyle 23 işçiyi işten çıkardı.

Manisa'da bulunan **Vestel** fabrikasın-

da da kriz bahanesiyle 28 işçinin işten çıkarıldığı belirtildi.

Kocaeli Arslanbey'de bulunan **Uzmanlar Platform Hidromekanik** Makine Mühendislik Otomotiv fabrikasında da 15 işçi işten atılmıştı.

Diğer yandan **Mercedes'in** Aksaray ve İstanbul'daki fabrikalarında da krizi bahane eden patron işten atma sopasını göstererek işçilerin yılda bir defa aldığı altınları ve erzak yardımını kaldırmak istediğini açıklamıştı. Ancak bu açıklamanın yapıldığı dönemdeki 6 ayda İstanbul'daki fabrikaya 400 civarı yeni işçi alınmıştı.

İŞÇİLER ENFLASYON ZAMMI VE EK ÖDEME TALEP EDİYOR

Patronların kriz saldırısına karşı, maaşları artan enflasyonla birlikte her geçen gün daha da eriyen metal işçileri de yaşadıkları bu kaybın giderilmesini istiyor. Bir yandan artan enflasyona oranla maaşlarında artırım talep ediyorlar.

Öte yandan enflasyon ve zamlar nedeniyle Gebze'de bulunan **Ecoplas** fabrikasında tüm çalışanlara 1.000'er TL verilmesini, benzer uygulamanın Siemens ve Şişecam fabrikalarında da uygulandığını örnek gösteren metal işçileri kendi fabrikalarında da bunun uygulanmasını istiyorlar.

Kriz etkisi: Öztiryakiler'de 200'ü aşkın işçi işten atıldı

İstanbul'daki Kıraç sanayisinin en büyük metal fabrikası olan ve alanında dünyada ilk sıralarda yer alan, dünya ordularına sahra mutfağı üretmesinin yanında; fabrikalarda, otellerde, restoran, lokanta ve büyük tesislerde kullanılan endüstriyel mutfak ekipmanları üretimi yapan Öztiryakiler fabrikasında kriz bahanesiyle çalışma saatlerinin değiştirilmesinin ardından şimdi de işçi kıyımına gidildi.

Geçtiğimiz günlerde "kriz var" denilerek çalışma saatleri 10 saatten 12 saate çıkarılmış ve haftalık çalışma da 5 günden 4 güne indirilmişti.

Öztiryakiler patronu bu değişiklikten kısa bir süre sonra yine krizi bahane ederek işçi kıyımına gitti. Bini aşkın işçinin çalıştığı fabrikada 200'den fazla işçi işten atıldı. İşten atılanların tamamı işe yeni girenler ve henüz yılını doldurmayarak kıdem tazminatına hak kazanamamış işçiler.

Kalan işçilerin birçoğunun çalıştığı yer ve bölümlerin değiştirildiği fabrikada işten çıkarmaların devam edeceği söyleniyor.

Sumirico'da (Dytech) krizin yansımaları

İzmit'te bulunan Sumirico (Dytech) fabrikasında krizin etkileri görülüyor. 22 Eylül itibari ile iki hafta Cumartesi günleri fabrikada çalışma olmayacak. Üretiminin önemli bir bölümünü Tofaş'a yapan fabrikayı krizin Tofaş'a yansması da etkiliyor. Tofaş'taki izinlerin bir ay daha uzatılmasının Cumartesi izinlerinde etkisi var.

Sumirico yönetimi Cumartesi günleri izinlerini gerekçelendirirken bir yandan da "krizin etkilerini birlikte aşabilmek için izinlerin biri sizden biri bizden" dediler. İzinlerin ilerleyen süreçte daha da artacağını şimdiden görüldüğü fabrikada izinlerin bir kısmının ücretsiz izin yapılmak istenmesine işçiler tepkili.

Patronlardan kriz fırsatçılığı

“Maaşlar işsizlik fonundan karşılanсын!”

Ankara Sanayi Odası (ASO) Başkanı Nurettin Özdebir, ekonomik krizi gerekçe göstererek “işten çıkarma olmasın” tehdidiyle çalıştırdıkları işçilerin maaşlarının yarısının 6 ay boyunca işsizlik fonundan karşılanması için hazırladıkları raporu ilgili bakanlıklara sunduklarını söyledi.

Raporda, birçok patronun “maaşları ödeyemediği için” işçi çıkardığı belirtilerek işçi maaşlarının 6 ay süreyle işsizlik Sigortası Fonu’ndan ödenmesi istendi. İşçilerden yapılan kesintilerden oluşan fonun patronlara açılmasını isteyen Özdebir, bunu destek verilmediği durumda işçi çıkarmaların yaşanacağı demagogisiyle meşrulaştırmaya çalıştı. “Aslında birçok firma için bu darboğaz durumu geçici. Firmalara bu süreçte maaş desteği verilirse birçok firma işçisini bugün işten çıkarmaz ve işler örneğin 6 ay sonra düzeldiğinde yeni işçi almak durumunda kalmaz” diye konuştu.

Özdebir, ‘kısa çalışma ödeneği’ deni-

len ve kriz dönemlerinde uygulanan sistemin hayata geçirilmesini istedi. “Kısa çalışmanın derhal çıkması lazım” diyen Özdebir şunları dedi: “Zora giren firmaların ödeyemediği işçi maaşının yarısını işveren, kalan yarısını da 6 ay süreyle İşsizlik Fonu ödesin istiyoruz. Bu sistem 2008 krizi sonrasında uygulandı. Sistemin mevzuatı hazır ama karar alınması lazım.”

Ben bugün o işçileri işten çıkarsam hepsine Fon’dan zaten işsizlik maaşı ve-

rilecek. İnsanlar işsiz kalacağı gibi bu işin Fon’a bir maliyeti olacak. Onun yerine insanlar işinde kalsın, çalışılan sürenin maaşını patron, işçinin izinde olduğu dönemin maaşını da Fon ödesin. Bu düzenlemenin 6 aylık bir dönem için hayata geçirilmesi gerektiğini ilgili bakanlara ilettilik.”

Türkiye’nin ilk 500 sanayi kuruluşu arasında ASO üyesi işyerleri geçen yıla kıyasla sayısını 37’den 39’a çıkardı.

Ümraniye BDSP’den kriz gündemli söyleşi

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) 23 Eylül günü Ümraniye’de kriz gündemli söyleşi gerçekleştirdi.

Söyleşide bir BDSP’li söz alarak yaşanan ekonomik kriz üzerine bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmada; dünyada ve özelinde Türkiye’de artan ekonomik krizin artık günden güne tüm toplum yaşamında çok yıkıcı bir şekilde hissedildiğini ve artarak devam eden yaşamsal ihtiyaçlar başta olmak üzere, her şeye gelen zamlarla birlikte bir kez daha krizi yaratanların faturayı işçiye emekçiye ödet-

meye çalıştığını vurguladı. Sonrasında, artan krizle birlikte işçi sınıfına yönelik azgınca sömürü saldırıları ve bunu izleyen işten atma saldırısının sürdüğü, hakını arayan, greve çıkan işçilerin sesinin boğulmak istendiği, bunun için tutuklama saldırıları gerçekleştirildiği vurgulanarak 3. havalimanı inşaatında yaşanan süreç üzerine sohbet edildi.

Sohbet sırasında 3. havalimanı işçileri ve diğer direnen işçilere uygulanan baskının tek amacının onların direnişi bitirmek olmadığı belirtildi. Tüm topluma

bir mesaj verilmek ve ilerleyen günlerde artan krize karşı oluşabilecek sesleri engellemek amacı taşıdığı da vurgulandı. Bununla birlikte Greif işçilerinin fiili-meşru-militan eylemlerini yargılamak için dava açıldığına değinildi. Bu davanın asıl amacının sadece Greif işçilerini değil toplamda işçi sınıfının en meşru hakkını yargılamak olduğu vurgulanarak 12 Kasım’da görülecek olan Greif davasında her alandan işçilerin, emekçilerin yerini alması, kendi davasına sahip çıkmasının yaşamsal bir önemde olduğu vurgulandı.

DEV TEKSTİL’den kriz söyleşisi

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) Çukurova Temsilciliği, 24 Eylül günü Adana’da kriz gündemli söyleşi gerçekleştirdi.

Toplantıda ilk olarak sendika tarafından yürütülen işsizlik sigortası çalışması hakkında bilgi verilerek, bunun neden önemli olduğu dile getirildi. Yine DEV TEKSTİL’in kuruluşuna vesile olan Greif Direnişi’ne yönelik mahkeme açıldığı belirtilerek, bunun işçi sınıfının grev ve

direnış hakkına yönelik bir saldırı olduğu anlatıldı.

Yapılan söyleşide, kapitalizmin krizleri ve nedenleri üzerine bir sunum yapıldı. Kapitalist sistemin sürekli kriz ürettiğine vurgu yapılarak, dünyada geçmişten bugüne yaşanan krizlere, bunun Türkiye üzerindeki etkilerine değinildi. Yaşananın Türkiye’de bilinen on altıncı kriz olduğu belirtildi.

Sunumun ardından içinden geçilen

süreçte yaşanan ekonomik kriz tartışmaları ve bunun işçi ve emekçilere yansımaları hakkında konuşuldu. İşsizlik, zamlar, artan vergiler ile faturanın işçilere kesilmesi hakkında çeşitli örnekler üzerinden tartışmalar yürütüldü. Söyleşide son olarak ne yapılması gerektiği hakkında konuşularak krizin faturasını reddetmek ve başta fabrikalarda örgütlenmek olmak üzere direniş biçimleri geliştirmek gerektiği ifade edildi.

Bursa’da kriz paneli

23 Eylül günü Bursa’da “Kriz ve işçiler, nasıl anlamalı, ne yapmalı?” başlığıyla bir panel gerçekleştirildi.

Panelde konuşmacı olarak İstihdam Uzmanı Sinan Ok, Avukat Kemal Özgür Yetkin ve Metal İşçileri Birliği (MİB) temsilcisi yer aldı. Farklı fabrikalardan işçilerin katıldığı panelde canlı tartışmalar yaşandı.

Panel Sinan Ok’un konuşmasıyla başladı. Ok “Eğer bir asgari ücretli bir önceki ay aldıklarını alamıyorsa bunun adı krizdir” diyerek konuşmasına başladı.

Çeşitli verilerle konuşmasını destekleyerek krizi değerlendirdi.

OHAL döneminde asgari ücretlinin alım gücündeki kaybı, emek sömürsünü, döviz ve faiz oranlarını karşılaştırmalı olarak değerlendirdi.

Krizin nedenlerini şu 7 başlık altında açıkladı:

Hukukun iktidar aracı haline gelmesi.

İsraf/yolsuzluk/yandaş kayırma
Dövizle endekslilik borçlanmaya dayalı büyüme

Üretmeden tüketme (Cari açık)
Dış politikadaki tutarsızlıklar
Dış ekonomik faktörler (Faiz/gümrük artışları)

Tek adam rejiminin getirdiği belirsizlikler...

Sinan Ok’un ardından Avukat Özgür Yetkin kriz döneminde işçilerin haklarının neler olduğu konusunda konuştu.

Bundan sonra canlı tartışmalar yaşandı. Katılımcı işçiler kendi deneyimlerini anlattılar. 2008 krizinde de işçi çıkışı olduğu fakat kısa bir sürede üretimin eski boyutlarına ulaştığı dile getirildi. Renault, Tofaş ve Bosch’ta çalışan işçiler krizlerin kendi fabrikalarına geçmişte nasıl yansıdığını aktardılar. 2015 Metal Fırtına deneyimlerinden yola çıkarak nasıl bir yol izlenmesi gerektiği üzerine çeşitli fikirler dile getirildi.

MİB adına yapılan toplantıda öncelikle krizin faturasının işçilere kesilmemesi için birlik olmak gerektiği vurgulandı. Eğer işçiler işten atılma korkusuyla, işini koruma korkusuyla beklemede kalırsa bu faturanın işçilere mal edileceğinin çok açık olduğu söylendi. Bunun için işçilerin belirli talepler etrafında birliğini sağlaması gerektiği ifade edildi. Bu taleplerin ne olduğu, işçilerin üretimden gelen gücünü kullanması gerektiği üzerine düşünceler dile getirildi.

3. havalimanı işçisi yazdı

Patronlar devlet korumasında, taleplerimiz karşılanmadı!

3. havalimanı şantiyesinden *Kızıl Bayrak*'a yazan bir işçi, şantiyede çalışmaya devam eden inşaat işçilerinin tutuklanan arkadaşlarının yanında olduğunu ve Grup Yorum'un 'Uğurlama' adlı eserini çalarak bunu bütün işçilere hissettirdiğini anlattı.

Eylemlerinin ardından yaşanan değişiklikleri anlatan işçi, talepleri için eyleme ilk çıktıklarında sadece İGA'yı değil bir bütün olarak devleti ve zor aygıtlarını karşılarında bulduklarını anlattı. Bu zor aygıtının hâlâ şantiyede olduğunu belirten işçi, "Taleplerimiz için gerekli maliyet, patronların kârından karşılandığı ve patronların kârı devlet korumasında olduğu için şartlarımızda bir düzelme yok" dedi.

İşçinin gazetemize gönderdiği yazının tamamı şu şekilde:

3. havalimanı şantiyesinde yapımı büyük oranda tamamlanmış bir bölümünde hoparlörlerden Grup Yorum'un 'Uğurlama' türküsü çalındı.

Puantaj defterleri 15 Eylül'ü gösterdi-

ği gün şantiyedeki tek güç bizdik. İnşaat işçilerinin kendi güçlerine inanamadıkları bir gün yaşadık. Derdimiz İGA patronlarıyla sanıyorduk biz. Sonra denkleme devlet girdi. Jandarmasıyla, polisiyle, TOMA'sıyla, zırhlısıyla girdi (hâlâ çıkmadı).

Bizi kölelik koşullarına hapsedenleri değil, biz işçileri gözaltına aldılar, arkadaşlarımızı tutukladılar. Bir işçi arkadaşın jandarmaya da dediği gibi; 'Madem koğuşlara kadar girdiniz, tahtakurularını da gözaltına alsaydınız.'

Şartlarımızda bir düzelme yok. Yağmurda servis beklediğimiz için yağmurluk dağıttılar geçen. Bir de artık servislerimizi jandarma 'korumasında' bekliyoruz. Bekleme yerlerinin küçük bir kısmının üstü sac ile kapatıldı. Ancak bunlar bizler için çok bir şey ifade etmiyor. Taleplerimiz için gerekli maliyet, patronların kârından karşılandığı ve patronların kârı devlet korumasında olduğu için şartlarımızda bir düzelme yok.

Şimdilerde bize o günü unutturmak, güçsüzlüğümüzü göstermek için zırhlılar-

la devriye atıyorlar içeride. Gitgide artan geçim sıkıntısına karşı Türkiye işçilerine bir gözdağı veriyorlar 3. havalimanı üzerinden.

Biz o günü unutmuyoruz.

Ancak; sorgu odalarında işçileri döven patronlar, o gün ambulanslarla nasıl kaçtıklarını unutmazınlar.

Giriş çıkışlarda kimlik kontrolü ve gözaltı yapan özel güvenlikler, o gün küçük kulübelerinde nasıl mahzun durduklarını, bizim 'kimlik kontrolü yapın' taleplerimizi nasıl karşılıksız bıraktıklarını unutmazınlar. Ve o gün içeri giremeyen kolluk güçlerini unutmazınlar.

Havaalanında fısıltılar dolaşiyor. Bazen de hoparlörlerden dolaşiyor bu fısıltılar. Tutuklanmayan inşaat işçilerinden tutuklanarlara selam var. Hoparlörler montajı yapılanaya kadar değil, test için de bizdedir.

Arkadaşlarımız kimsesiz değildir.

'Yarına seslerinin yankısı kalır.'

Tutuklu işçilerden mektup

3. havalimanındaki çalışma koşullarına karşı eylem yapmaları nedeniyle tutuklanan işçiler hapisneden mesaj gönderdi.

İnşaat işçileri Sendikası, aralarında sendika yöneticilerinin de bulunduğu 24 işçinin mesajını, internet sitesinden yayımladı. "Cezaevlerindeki 3. Havalimanı şantiyesinde tutuklanan inşaat işçileri ve İnşaat İşçileri Sendikası temsilcileri" im-

zasıyla gönderilen mesaj şöyle:

"En insani taleplerimiz büyük bir zorbalıkla bastırılmaya çalışıldı. Gece yarılarında koğuş kapılarımız kırılarak gözaltına alındık. İGA'nın güvenlik binasında kaba dayak, küfür ve hakaretlere uğrayarak sorgulara çekildik. İnsanca yaşamak ve insanca çalışmak istediğimiz için hukuksuz bir şekilde yargılanarak cezaevlerine atıldık.

Bizler hiçbir şekilde suçlu olduğumuza düşünmüyoruz. Hak istemek suç değildir. Asıl suçlu, biz işçileri insanlık dışı çalışma koşullarına mahkum eden İGA patronlarıdır.

Buradan tüm kamuoyuna sesleniyoruz: Bizleri merak etmeyin, keyfimiz ve moralimiz gayet yerinde. Sesimize ses olan tüm dostlara selamlar.

İnşaat işçisi köle değildir!"

Direnen işçileri tutuklayarak teslim alamayacaksınız!

İstanbul'da inşa edilen 3. havalimanının işçileri kölece çalışma ve sağlıksız barınma koşullarına karşı "Köle değiliz!" diyerek eylem başlattı. Eylem sonucu sermaye devleti tarafından şantiyeye baskın gerçekleştirildi. Yüzlerce işçi gözaltına alındı. 24 işçi de tutuklandı.

Bu, sermaye devletinin içinde bulunduğu siyasal ve ekonomik kriz karşısında ne yapacağını şaşırıp gittiğini gösteriyor. Bu, önümüzdeki süreçte daha da saldırganlaşacağını gösteriyor. Bundan sonra sermaye devleti ve onun temsilcisi olan AKP iktidarı tüm direnişlere saldırarak, gözaltı yaparak, baskı altına alarak ve tutuklayarak sindirmeye çalışacaktır.

Ben tekstil işçisiyim. 3. havalimanı işçileri emeğini savundukları için tutuklandılar. Yarın da bizler direnişe geçtiğimizde sermaye devleti aynısını bizler üzerinden de yapacaktır. Devam etmekte olan Flormar direnişini baskı altına almaya çalıştıkları gibi Bursa'dan İstanbul'a yürüyen Cargill işçilerinin gözaltına alınması vb., gerici AKP iktidarının işçileri teslim almaya dönük saldırıdır.

Bütün işçi ve emekçiler var olan direnişlere sahip çıkmak zorundadır. Bizleri açlığa, sefalete, yoksulluğa terk etmek istiyorlar. Biz işçilerin yapması gereken işçi sınıfının yasalarını esas alarak mücadeleyi büyütme. Kölece çalışma ve sağlıksız barınma koşullarına karşı başlattıkları direniş için işçiler tutuklanamaz. Bizler geleceğimize ve emeğimize sahip çıkmak zorundayız. Onurumuzu bu kan emicilere teslim etmeyeceğiz. Biz işçilerin kurtuluşu nasırlı ellerimizde ve üretimden gelen gücümüzdedir.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR TEKSTİL İŞÇİSİ

Greif davası bilgilendirme toplantısına çağrı

2014 Şubat ayında İstanbul Hadımköy'de kurulu bulunan Amerikan tekeli Greif (Sunjüt) çuval fabrikasında bir direniş yaşandı. 44 ayrı taşeron şirketin bulunduğu, 250'si kadrolu toplamda 1500 işçinin çalıştığı fabrikada işçiler taşeron sistemine ve kölece çalışma koşullarına karşı mücadele ettiler. Birlik olan ve fabrika komitelerinde örgütlenen Greif işçileri sendikal mücadele başlattılar. Fabrikadaki tüm işçiler kenetlenerek taşeronun kaldırılmasını ve tüm işçilerin kadrolu ve güvenceli çalışmasını talep ettiler. Sözleşme sürecinde talepleri kabul edilmeyen Greif işçileri fiili-meşru mücadele yolunu seçtiler ve birliklerine güvenerek direnişe geçtiler. Direniş fabrika işgaline dönüştü. Greif işgali tam 60 gün boyunca sürdü.

Direniş sürecinde DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası bürokratları ve onların

sözcülüğüne soyunanlar işçileri bölmek ve direnişi bitirmek için polis ve patron işbirliği ile çalışmalar yürüttü. 60 günlük işgal bir gece yüzlerce polisin katıldığı bir operasyon ile bitirildi. Ancak işçiler farklı yollarla mücadelelerini sürdürmeye devam ettiler.

60 günlük işgal sürecinde Türkiye'nin dört bir tarafında ve yurt dışında dayanışma ağları oluştu. Direnişi büyütmek ve güçlendirmek için onlarca işçi, kadın, genç, aydın, sanatçı birlik oldu. İşçilerin dilindeki "İşgal, grev, direniş!" sloganı pek çok işçi eyleminin sloganına dönüştü. İşgal eylemleri yıllar sonra tekrar canlandı ve pek çok direnişte meşru bir hak olarak işçilere örnek oldu.

Direnişin ardından 4 yılı aşkın bir süre geçti. Direniş sonrası açılan tüm davalar takipsizlikle sonuçlandı. Şimdi ise yeni bir dava açıldı. Tüm işçi sınıfına izlenmesi

gereken yolu gösteren Greif işgali yargılanmak isteniyor. Nasıl ki bugün çalışma ve barınma koşullarının iyileştirilmesi için mücadele eden 3. havalimanı işçileri yargılanıyor ve tutuklama terörüne maruz kalıyorlarsa Greif işçileri ve destekçileri de 12 Kasım'da yargılanacak.

Bizler 7 Ekim'de gerçekleştireceğimiz Greif davası bilgilendirme toplantımızda siz emek dostlarımızı da aramızda görmek istiyoruz.

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI

***

7 Ekim Pazar saat: 14.00

İLETİŞİM: 0535 915 32 45

Yer: Divriği Kültür Derneği

Adres: Asmalı Mescit Mah. İstiklal Caddesi NO: 156 Kat: 2 Daire: 37 Beyoğlu / İSTANBUL

Son sözü direnenler söyler!

Merhaba arkadaşlar. Ben Greif'ta işgal sürecinde işten atılan bir işçiyim. Bugüne kadar bu işgali içine sindiremeyen Greif patronu bize karşı birçok dava açtı. Bize açılan bütün davalardan beraat ettik. Aradan geçen 4 yılın ardından bize tekrar "kamu davası" açılmak istendi ancak savcılık bu olayın "kamu davası" olmayacağını belirterek patronun talebini reddetti. Bununla yetinmeyen sermaye şimdi bir kez daha saldırıya geçti. 200'e

yakın kişiye tekrardan dava açıldı.

Bu davanın açılmasının nedeni işçi sınıfının hak gasplarına karşı direniş yolunu seçen işçilerin fiili-meşru mücadelesine engeller koymaktır. Bu dava bunun için açıldı. Bu dava işçilere uzun çalışma saatleri dayatan, işçileri kölelik ücretlerine mahkûm eden patronlara karşı mücadele eden işçi sınıfının onurlu neferleri olan biz Greif işçilerine ve bizim gibi direnen tüm işçilere gözdağı vermek, bizleri kor-

kutmaya çalışmak, yıldırım için açılmıştır. Bizim sırtımızdan geçinen patronlara, krizi bize ödetmeye çalışan patronlar düzenine karşı gücümüzü birleştirmek ve tek yumruk olmak zorundayız.

Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok. Üreten biziz yöneten de biz olmalıyız!

Son sözü hep direnenler söyler ve tarih her zaman direnenleri yazar.

BİR GREIF İŞÇİSİ

Süperpak işçileri patronun teklifini değerlendirdi

Selüloz-İş sendikasında örgütlü Süperpak işçileri 20 Haziran'da patronun sıfır zam dayatmasına karşı başlattıkları grevi sürdürüyor. Grevin 92. gününde patronun talebiyle sendika ve üç fabrikanın temsilcileriyle görüşme yapıldı. 3 ay süren grev sürecinde ilk kez masaya oturan Süperpak yönetimi işçilere şu talebi sundu:

01.01.2018'de başlayan 3 yıllık bir sözleşme; 01.01.2018'den itibaren ücret artışı olmadan çalışma; 01.01.2019'da enflasyon + rakam 01.01.2020'de enflasyon + rakam

Süperpak temsilcileri patronun sıfır zam teklifini direnişlerinin 97.gününde (24 Eylül) Torbalı'daki direniş alanında topluca bir değerlendirme yaptıklarını, "0" zammı kabul etmeyeceklerini, 3 yıl içinde yapılacak zam oranlarının belirleyici olacağı konusunda ortaklaştıklarını belirtti. Ancak taleplerin diğer iki fabrikanın (Antep ve Karaman) işçileriyle görüşüp ortak karara bağlandıktan sonra patrona bildireceklerini ve yeni bir görüşme sunmasını beklediğini aktardı.

BES, YEP ile 3 yıl zorunlu olacak

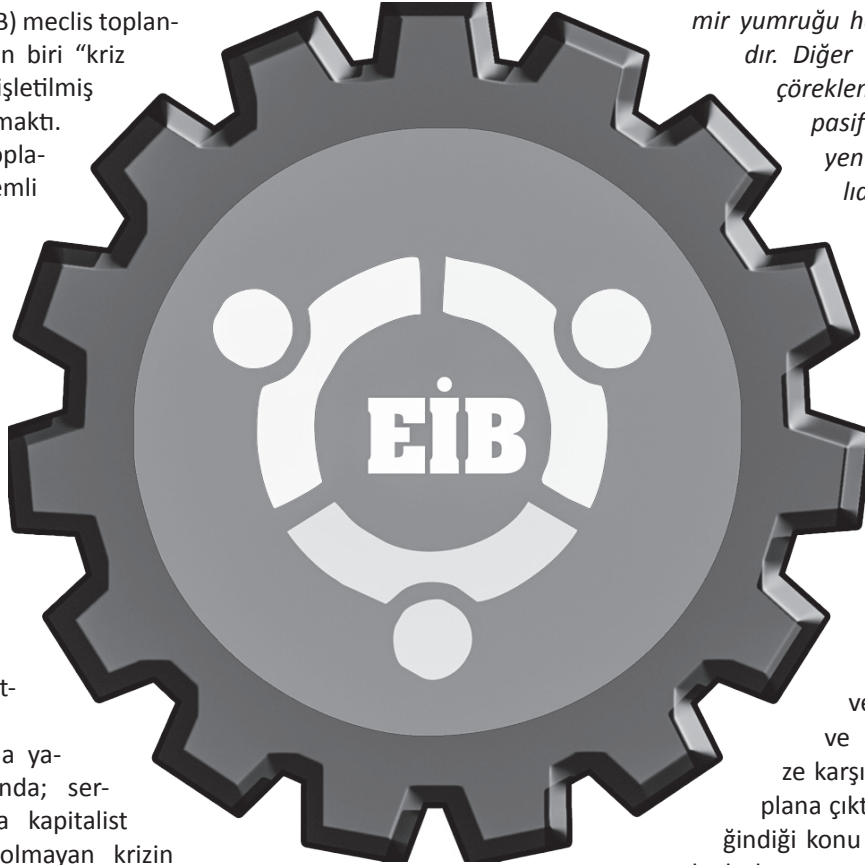
AKP iktidarının sermayeye hizmet için açıkladığı Yeni Ekonomi Programı'na (YEP) BES'in zorunlu olması ve 3 yıldan önce çıkılmamasına ilişkin madde eklendiği açıklandı.

Hürriyet yazarı Noyan Doğan; "YEP'te otomatik BES zorunlu oluyor" başlıklı yazısında şunları yazdı: "Yeni Ekonomi Programı'nda yer alan 'otomatik BES'in yeniden yapılandırılarak daha sürdürülebilir hale getirilecek olmasından' kasıt, uygulamanın zorunlu hale getirilmesi. Malum, otomatik katılım, zorunlu bir sistem değil; isteyen dilediği zaman sistemden ayrılabilir. Yeni düzenleme ile çalışanlar sistemden ayrılamayacak. Ne kadar süreyle? Öğrendiğime göre üç yıl süreyle. Daha açık bir anlatımla, çalışanlar, işverenleri tarafından sisteme dahil edilecek ve üç yıl boyunca da sistemden çıkmayacak; her ay maaşlarından belli bir miktar kesilip, tasarruf için emeklilik şirketlerine gönderilecek."

EİB Genişletilmiş Yürütmesi toplandı

Ege İşçi Birliği'nin (EİB) meclis toplantısında aldığı kararlardan biri "kriz ve sınıf" gündemli genişletilmiş yürütme toplantısı yapmaktı. Genişletilmiş yürütme toplantısına kadar kriz gündemli kampanya başlatmıştı. Afis ve bildiri çalışmalarlarıyla 'krizin faturasını işçiler, emekçilere değil krizi yaratanlar ödesin' şiarıyla çalışmalar devam etti. EİB daha önceki yürütmesinde kriz gündemli bir panel yapma tartışması ve kararını genişletilmiş yürütmeye bırakmıştı. 23 Eylül Pazar günü EİB'in genişletilmiş yürütmesini topladı.

Yürütmede EİB adına yapılan açılış konuşmasında; sermaye iktidarının dünya kapitalist sisteminden bağımsız olmayan krizin yaşamamın her alanında hissedilmekte olduğu belirtildi. Krizin bu kadar derinden hissedilmesinin kaynağında da 16 yıllık bir sermaye iktidarının politikalarının yatmakta olduğu vurgulanarak şu şekilde devam etti: "Hal böyle iken sermaye sözcüleri ise tam bir koro halinde düzen partileri ile birlikte krizin faturasını işçi ve emekçi kitlelere yıkmanın hesabını yapıyor. Bunun çabasını harcıyorlar. Dört koldan kuşatılmış bir halde 'aynı gemide olduğumuz' masalları ile kriz manipüle edilmeye çalışılıyor. Patronlara ait olan gazete ve televizyonlarda kendi sınıfımıza dair hiçbir şey göremiyoruz. Sınıfımızın emeğimizin korunmasında en temel örgütlerinden biri olan sendikalar cephesinden de krize dair tok bir tutum

alınamayan bir dönemin içinden geçiyoruz. Bu büyük sessizliğin ve karanlığın içinden ise parça parça alev topları sömürücü sınıfın baskıcı ve dayatmacı politikalarına karşı bir meydan okumaya dönüşüyor. Süperpak grevi, Flormar direnişi, Cargill direnişi, KHK ve belediyelerde güvenlik soruşturması bahanesi ile işten atmalara karşı süren eylemler ve son olarak 3. havalimanı işçilerinin direnişleri krize karşı direnişin yolunu gösteriyor." Konuşmanın devamında ise; "Ancak bu eylem, grev ve direnişler toplumda ve sınıfın genel kitlelerinde henüz yer edebilmiş değil. Bunda en büyük etken tek adam diktatörlüğünün sermayenin de-

mir yumruğu haline gelmesi yatmaktadır. Diğer etkenler de sendikalara çöreklenmiş ihanet şebekelerinin pasif ve sınıfa güven veremeyen tutumlarından kaynaklıdır. Tüm bunları sınıfsal bir bakış açısı ile değerlendiren 'Genişletilmiş Yürütmemiz' de kendi konum ve misyonunu bu bakış açısı ile belirlemektedir" dedi. Genişletilmiş Yürütmeye Torbalı'dan Aliğa ve Manisa'ya kadar değişik sektörlerden işçiler katıldı. Krizin yansımaları üzerine yapılan tartışmalarda fabrikalarında ve yaşamlarındaki etkileri ve sonuçları tartışıldı. Krize karşı ortak mücadele fikri ön plana çıktı. Yine işçilerin ortak gündüğü konu sendikalarının ayırımına, kadrolu taşeron olduğuna bakmadan ayrı bir sınıf, işçi sınıfı olarak hareket etme ve bunu da bölgemizde Birlik ve komiteler zemininde güçlenerek başarabileceği konusunda ortak düşünceleri paylaştılar. Sınıfsal birliğin ne kadar anlamlı ve önemli olduğu Süperpak işçilerinin deneyimlerini ve yaşadıklarını anlatması ile daha da açığa çıktı. Bu kapsamda bir önceki EİB Meclisi'nde alınan kararlardan bir diğeri için de somut adımlar atılarak, 21 Ekim'de Fuar Gençlik Tiyatrosu'nda "Kriz ve Sınıf Mücadelesi" konulu panel yapılması kararlaştırılarak panele güçlü katılımın ve herkesin çevresindeki işçileri katmasının önemine vurgu yapılarak toplantı bitirildi.

Bir SGK denetimi

Çalıştığım firmaya, şikayet üzerine SGK'dan 6 memur geldi. Bütün kapıları kapatıp hiç kimsenin bir yere gitmemesini söylediler. Herkesin kimliğini alıp "denetim var" dediler. Patronlar "şimdi yandık" telaşına kapıldılar. Çünkü içeride 15 kişiden fazla günlük çalışan ve 3 Suriyeli işçi vardı. Bunların hiçbirinin sigortası yoktu tabii.

Biz işçiler çok sevindik denetim var diye. Bundan sonra fazla çalıştırmayacaklar, aldığımız maaşın hepsi bankaya yatacak, sigortamız yüksek yatacak, insanca çalışma koşullarında çalışacağız sandık. Memurlar kimliklerini aldıkları kişileri tek tek sırayla içeriye çağırdılar. Herkes sıranın kendisine gelmesini beklerken ortak şikayetlerimizi söylersek çalışma şartlarımızı düzeltilecek diye kısa bir mutluluk yaşadık. Çünkü, bizim işyerinde çalışma saatlerimiz çok uzun. Haftada 50 saat çalışıyoruz ve fazla saatlerimiz mesaiden sayılmıyor. Havalandırma yok, sağlıklı bir çalışma ortamı yok. Denetimcilerin iki tanesi patronların odasında oturup çay kahve içiyorlardı. Diğer 4 kişi şikayetlerimizi dinleyip not aldılar.

Birkaç kişinin şikayetlerini dinledikten sonra "Bu kadar yeter" diyerek kimliklerimizi geri verdiler. Ve ne oldu bilin bakalım, memur beyler sigortasız çalışan işçileri görmezden geldiler. Şikayetlerimizi göz ardı ettiler. "Her şey çok iyiymiş, şartlarınız çok güzelmiş" dediler. "Sizden daha beter firmalar var, sizin şartlarınız bunlara göre çok iyi" deyip gittiler. Patronların yüzünde bir mutluluk, bir sevinç ki sormayın. "Bak bize ceza kesmediler" dediler ve mutluluklarından bize çikolata dağıttılar. Sadaka niyetine herhalde...

Biz işçiler büyük bir moral bozukluğu yaşadık. Gördük ki, SGK denetimcileri patronun yanında imiş. Böylece anladık ki koşullarımız SGK denetimcileri ile düzelmeyecek. Düzelecekse eğer, bu ancak bizim vereceğimiz mücadele ile olacak. Bir araya gelmemizle, birliğimizi kurmamızla olacak!

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR İŞÇİ

Fiskobirlik'te ücret kesintisi

Türk lirasının değer kaybetmesi ve ekonominin dolara bağımlılığının ağırlaştırdığı kriz, işçi ve emekçilerin sırtına işten atmalar ve ücret kesintileriyle yükleniyor. Fiskobirlik, çalışanlarına sormadan ücretlerinden 200-350 TL kesinti yapacağını ve Fiskobirlik'in alt şirketi olan

Fiskomar A.Ş'den alışveriş yapılmasını istediğini açıkladı.

Şirketin yayınladığı iç yazıda şu ifadeler yer aldı: "Tüm personelin dikkatine. Şirketimizce gerçekleştirilen incelemelerde bir kısım personelin birliğimiz alt şirketi olan Fiskomar A.Ş'den alışveriş

yapmadığı tespit edilmiştir. Kurumu muza ve Fiskomar A.Ş'ye maddi destek vermek adına çalışan personelin ücretlerinden (kesilecek miktar kadar alışveriş yapılması kaydıyla) bir miktar peşin ücret kesintisi yapılacak olup, (200-350 TL aralığında) bilgilerinizi rica ederiz."

Düzenin krizi ve devri

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in, Mart 2001 tarihli 221. sayısının başyazısını, çeşitli yönleriyle önemini koruduğu için bir kez daha okurlarımıza sunuyoruz... - Kızıl Bayrak)

Kasım'dakini iki ay arayla izleyen Şubat krizi, 14 aydır uygulanmakta olan IMF-TÜSİAD saldırı programının iflasını belgeledi. Bu resmen de ilan edildiği için konunun tartışmaya açık herhangi bir yanı kalmadı. Saldırı programının iflası, bunun ortaya çıkardığı ekonomik ve mali yıkım tablosu, ekonominin çöküşü, bundan da öte ülkenin iflası olarak niteleniyor yaygın biçimde.

İflas eden gerçekte Türkiye kapitalizmidir, ona dayanan burjuva sınıf egemenliği sistemidir. İflası bir kez daha belgelenen, son 40 yılın kısır döngüsüdür. Son yirmi yıldır aralıksız uygulanan ve emekçiler için yaşamı çekilmez hale getiren tüm politikaların yeni bir düzeyde iflasıdır bugün yaşanan. 12 Eylül askeri faşist darbesine ve onu izleyen fakat koşulları hiç de onu aratmayan faşist baskı ve terör rejimine rağmen, son yirmi yıldır bu engelsiz siyasal koşullarda uygulanan hiçbir reçete, sonuçta Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarına çözüm olamamıştır. Çözüm olmak ya da hiç değilse bu sorunları bir parça hafifletmek bir yana, tam tersine, birbirini izleyen saldırı programları yıldan yıla daha ağır sorunlar bi-

riktirerek, ülkeyi bugünkü iflas noktasına getirmiştir.

UYGULAMASI KADAR ÇÖKÜŞÜ DE EMEKÇİLERE FATURA

Uygulandığından beri işçi sınıfına ve emekçilere ağır bir fatura ödeten saldırı programı, çöküşüyle tüm emekçilere ayrıca ağır bir fatura çıkardı. Yapılan devalüasyonla işçiler ve emekçiler bir anda yüzde 40 oranında yoksullaştılar. Dış borç yükü aynı oranda arttı. Yeni zamlar, vergiler ve işten çıkarmalar birbirini izledi, izliyor.

Bu kadarla da değil. Çöken program yerine şu günlerde "ulusal program" yaftasıyla sunulan, gerçekte ise eski IMF programının daha da ağırlaştırılmış versiyonundan başka bir şey olmayan yeni bir saldırı programı gündemde. Krizden çıkış adına gündeme getirilen bu yeni saldırı programı işçi sınıfı ve emekçilere daha ağır bir fatura ödetme hazırlığı anlamına gelmektedir. Ortalığı kaplayan "ulusça fedakarlık" güvencesiyle bunu burjuva düzen çevreleri de açıkça dile getirmektedirler.

Bu ülkenin işçileri ve emekçileri son 20 yıldır bu "ulusça fedakarlık" yalanının ne anlama geldiğini artık çok iyi bilmektedirler. Öncesi bir yana, 24 Ocak Kararları'ndan beri her yeni kriz programı işçi sınıfı ve emekçilere hep de bu "ulusça fedakarlık" yalanıyla dayatılmıştır. Ama

sonuç hep de, işçi ve emekçilerin katmerleşen iktisadi ve sosyal yıkımı, buna karşılık işbirlikçi burjuvazi ile emperyalist sermayenin katmerli sömürüsü, vurgunu ve soygunu olmuştur.

TÜRKİYE'YE ÇIKARILAN İKTİSADİ VE SİYASAL FATURA

İşçi sınıfı ve emekçiler için iktisadi ve sosyal yıkım anlamına gelen her kriz, ortaya tüm ülke için de her seferinde daha da ağırlaşan bir ekonomik ve siyasal fatura çıkarmaktadır.

Ekonomik cephede bu; borç köleliğinin ağırlaşması, emperyalist sermayenin borsalar üzerinden milyarlarca doları bulan büyük vurgunları, özelleştirmelerin hızlandırılması adına stratejik öneme sahip en kârlı işletmelerin haraç-mezat ele geçirilmesi vb. anlamına gelmektedir. Ülke ekonomisi ve maliyesinin kontrolü gitgide daha doğrudan biçim ve ilişkiler içerisinde emperyalist merkezlerin eline geçmektedir.

Ülke ekonomisi ve maliyesi bir süredir aylık periyodlara varan denetimlerle zaten bu merkezler adına hareket eden IMF'nin eline geçmişti. Gelinen yerde bu, emperyalist finans merkezlerinden Türkiye'ye doğrudan "ekonominin patronu" bakanlar atamaya kadar varmıştır. Dünya Bankası'nın, aynı anlama gelmek üzere Amerikan emperyalizminin bir maşalı görevlisi, "kurtarıcı adam" propagan-

dası eşliğinde bugün fiili başbakan konumuna getirilmiştir. Bunu Ankara'daki ABD büyükelçisinin hükümet işlerinin ve kararlarının fiili müdahali haline gelmesi tamamlamaktadır. Bu kadarla da değil. Amerikan tekelci basınında bazı yazarlar bugün artık, ABD başkanının Türk hükümetine bir "siyasal danışman" ataması gerektiğinden bile söz edebilmektedirler. Her şeyini dışarıdan gelen kredilere ipotek edenlerin yakında bu türden bir ihanete de razı olmaları şaşırtıcı olmayacaktır.

Bu gelişmeler, IMF reçetelerinin ve ona eşlik eden krizler dizisinin ülkeye siyasal faturasını da kendiliğinden vermektedir. Türkiye'nin ekonomisine ve maliyesine daha doğrudan hükmeder hale gelenler, büyük boyutlara ulaşmış dış borçların alacaklıları ve sermaye iktidarının krizden çıkmak adına dilendiği yeni borç kaynaklarının vericileri olarak, ülkenin siyasi yaşamına ve kaderine de daha doğrudan ve daha pervasızca müdahale edebilir konumlar kazanmaktadır. ABD büyükelçisinin başbakanı kendi konutunda kabul eder hale gelmesi, bu utanç verici olay, ilişkilerin yeni biçimi ve seyrinin de son derece açıklayıcı simgesel bir göstergesidir.

Buna denk düşen güncel bir uygulama ise, tam da Irak'la ilişkilerde güya normalleşme sürecinin yaşandığı bir sırada, Türk makamlarına danışma ihtiyacı duymaksızın İncirlik'ten kalkan ABD uçaklarının Irak'ı keyfi biçiminde bombalaması olmuştur. Türkiye'yi yöneten siyasi ve askeri çevrelerden buna karşı göstermelik bir çift söz bile edilememiştir. Edilemez de; dayandıkları ekonomi, ABD'nin her seferinde misliyle geri aldığı ve alacağı 5-10 milyar dolarlık kredilere muhtaç hale gelmiş bir müflis düzenin işbirlikçi uşak takımından bu zaten beklenemez.

EMEKÇİLERİN KADERİ İLE ÜLKENİN KADERİ İÇ İÇEDİR

Bütün bunlar bir arada, Türkiye'nin emperyalizme kölece bağımlılığının yeni boyutlar kazanması demektir. Türkiye'nin ekonomisini ve maliyesini içinden ele geçirenler, ona, iç ve dış politikada da

İmci sınıf alternatifi

kendi çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda daha doğrudan hükmetme olanaklarına da gitgide daha çok kavuşuyorlar.

Bugünün Türkiye'sinde, sonuçta yağmasalar da yine de yeri geldikçe AB'ye karşı esip gürleyen ordu, hükümet, parlamento ve düzen partilerinden hiçbirinin ABD emperyalizminin dayatmalarına karşı göstermelik olarak olsun tek kelime etmemeleri, edememeleri ibret vericidir. Türk burjuvazisi, onun tüm kurum ve kuruluşlarıyla dayandığı bütün bir düzen cephesi, kaderini tam olarak ABD emperyalizmine bağlamış, ona ipotek etmiş, onun kulu kölesi haline gelmiştir. ABD patentli IMF programlarının "Ulusal program" olarak sunulması, bu ülkenin maaşlı memurlarının Türkiye'ye "ulusal kurtarıcı" olarak getirtilip hükümetin tepesine oturtulması bundan dolayıdır. Tüm kurum ve kuruluşlarıyla düzen cephesi, tam bir ulusal ihanet cephesidir. Son gelişmeler bunu yeni bir düzeyde teyit etmiştir.

İşçi sınıfı ve emekçileri Cumhuriyet tarihinin en büyük iktisadi ve sosyal yıkımına uğratan gelişmelerin, öte yandan Türkiye'nin emperyalizme kölece bağımlılığının yeni boyutlar ve daha doğrudan biçimler kazanmasıyla el ele gitmesi, son derece açıklayıcı bir nesnel olgudur. Bu, işçi sınıfı ve emekçilerin kaderiyle ülkenin kaderinin iç içe geçmesinin bir göstergesidir. Aynı olgu, toplumsal olanla ulusal olanın iç içe geçmesi, bu iki alandaki mücadelenin ve çözümün birbirini tamamlaması, organik bir bütün oluşturması olarak da kavranabilir.

Güncel planda bu, işçi sınıfı ve emekçileri yıkıma uğratan programlara karşı mücadele edilmedikçe emperyalist köleliğin ağırlaşmasına set çekilemeyeceği anlamına gelir. Stratejik planda ise aynı olgu, işçi sınıfı ve emekçilerin temel çıkarlarına ve iktidar mücadelesine bağlanmayan bir anti-emperyalist mücadelenin kurulu düzeni aşamayacağı, onun büyük ölçüde gerici ütöpik burjuva milliyetçi bir alternatifi olmaktan öteye gidemeyeceği anlamına gelir. Bugünün Türkiye'sinde bu tür bir alternatifi sınıfsal eksen ve taşıyıcısı olabilecek bir burjuva sosyal katman bulunmadığı için

İşbirlikçi tekелci burjuvazinin sınıf egemenliği, bu egemenlikten ayrı düşünülemez olan emperyalizme kölece bağımlılık, yapısal krizlerin, bu krizlerin ürettiği sonu gelmez faturaların, bu faturaların işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamında yarattığı ağır yıkımların temeldeki gerçek nedeni ve dolayısıyla sorumlusudur.

de, bu sözde alternatifi herhangi bir çözüm üretme şansı olmak bir yana sınırlı ölçüler içinde bir gerçekleşme olanağı bile bulunmamaktadır. Birçok açıdan bir geçiş dönemi olan '60'lı yıllarda dahi havada kalan ve trajik biçimde sonuçlanan bu türden burjuva milliyetçi hayalleri, Türkiye'nin son 40 yıllık sosyal evrimi ve dönüşümünün ardından bugün daha geri bir düzeyde sözde "ulusal program" alternatifi diye piyasaya sürenleri, yalnızca daha ağır bir hayal kırıklığı beklemektedir. '60'lardaki uluslararası koşullar her şeye rağmen bu türden arayışlara bir ölçüde elverişliydi. Buna rağmen '60'larda sonuç trajik olmuştu, oysa bu kez trajik-komik bile olamayacaktır.

SORUMLU İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİDİR; ONUN SINIF DÜZENİ VE SİYASAL İKTİDARIDIR

Şimdilerde son krizin gerçek sorumluları üzerine hararetli tartışmalar var. Krizin patlak verdiği günlerde 14 aydır uygulanan IMF programının iflası genel kabul gördüğü için, krizin sorumlusu olarak IMF ve ona körü körüne itaat eden

hükümet gösteriliyordu. Emekçi kitlelerde IMF'ye ve hükümete karşı büyüyen öfke de gözetilerek, bunun böyle olduğu sermaye çevreleri tarafından bile bir biçimde ifade edilmekteydi. Doğal olarak reformist sol partiler ile sendika bürokrasisi de bu koroyu tamamlamaktaydı. Buna bir an için sorumluluğu IMF'ye yükleyerek kendi cephelerinden hükümet temsilcileri bile katıldılar.

Fakat çok geçmeden tekелci sermayenin tam denetiminde ve onlar üzerinden emperyalist merkezlerin hizmetindeki tekелci sermaye basını, sorumluluğu yalnızca hükümete yükleyerek IMF'yi aklama operasyonu başlattı. "Ulusal program" yaftası asılsa da gerçekte eski IMF programının ağırlaştırılmış bir yeni versiyonu olduğu herkesçe bilinen ve bizzat IMF'nin onayına sunulacak olan yeni saldırı programını meşrulaştırmak için gerekiyordu bu. Öte yandan, bizzat IMF başkan yardımcısı tarafından hükümete dayatılan Kemal Derviş'i "beceriksiz hükümet" karşısında bir kurtarıcı olarak sunmak, böylece onun fiili başbakan konumunu pekiştirmek için bu ayrıca gerekiyordu. Ve nihayet, krizin sorumlusu

ilan edilerek iradesi tümünden teslim alınan hükümete IMF'nin yeni programını olduğu gibi onaylatmak da böylece kolaylaşmış olacaktı.

Reformist sol ile, şu sıralar onunla aynı dili kullanarak IMF programına karşı alternatif bir "ulusal program" ihtiyacını dillendiren sendika bürokrasisi ise, krizin başlangıcındaki yaygın söyleme bağlı kalarak, hem hükümeti hem IMF'yi, doğal olarak özellikle IMF'yi ve onun dayatmalarına kölece boyun eğdiği için de hükümeti suçlamakta ve sorumlu olarak göstermektedir. Fakat nedense hiçbirinin aklına, yapısal bozuklukları ve bunun yansımaları olan krizleriyle Türkiye kapitalizminin kendisi, buna dayanan sınıf, ordu ve bürokrasisiyle bu sınıfa hizmet eden devlet bir türlü gelmemektedir.

İşbirlikçi tekелci burjuvazinin sınıf egemenliği, bu egemenlikten ayrı düşünülemez olan emperyalizme kölece bağımlılık, yapısal krizlerin, bu krizlerin ürettiği sonu gelmez faturaların, bu faturaların işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamında yarattığı ağır yıkımların temeldeki gerçek nedeni ve dolayısıyla sorumlusudur. Birbirini izleyen krizlerle iflası belge-

lenen tam da Türkiye kapitalizmi, onun sınıfsal-siyasal düzenidir. Bu sınıf egemenliği sistemi yıkılmadıkça ve onun dayandığı emperyalist kölelik zincirleri parçalanmadıkça, krizler ve emekçilere ödetilen faturalar birbirini izleyecektir. Bunun emekçilerin yaşamında ağır yıkımlara dönüşmesi ise, ancak sınıf mücadelesinin gücüyle şu veya bu ölçüde sınırlanabilecektir, fakat her halükârda ortadan kaldırılamayacaktır. Tüm bu söylenenler, krizlerin ülkeye çıkardığı iktisadi, mali ve siyasi faturalar için de geçerlidir; ki bu konu, krizle birlikte gündeme gelen alternatif programlar çerçevesinde apayrı bir önem taşımaktadır.

'60'LI YILLARIN BURJUVA LİBERAL HAYALLERİNE DAHA GERİ BİR NOKTADAN DÖNÜŞ

Türkiye neredeyse yarım yüzyıldır çözümsüz sorunların ve yapısal bunalımların pençesinde kıvrınıyor. Her yeni dönem bir öncekini aratıyor. Bundan altı yıl önce, 5 Nisan saldırısına yol açan bunalımı "Cumhuriyet tarihinin en büyük bunalımı" ilan edenler, bugün bir adım daha ileri giderek ülkenin iflas ettiğini söyleyebiliyorlar. Gerçekte iflas eden bir sınıf egemenliği sistemidir. Günden güne daha baskıcı ve kanlı bir siyasal rejime dayanarak işleri götürme gayretinin gerisinde de zaten bu aynı gerçek yatmaktadır.

Bugün tüm sol çevrelerde ve toplumsal muhalefet saflarında yaygınlaşan "alternatif program" tartışmalarını, bu iflası bir biçimde algılamanın ve bunun körüklediği arayışların bir ürünü saymak gerekir. Bu açıdan olumlu bir belirtidir söz konusu olan. Bununla birlikte aranan, düzene değil de düzenin uygulamakta olduğu belli bir politika biçimine bir alternatif olduğu ölçüde, bu arayışlar, kurulu düzeni kendi temelleri üzerinde sözümona daha sağlıklı bir yapıya kavuşturmak gibi burjuva milliyetçi ve gerici-ütopik çözümlere bağlanmaktan öteye de gidememektedir. Bu açıdan Türkiye'nin reformist solu, '60'lı yılların liberal ütopyalarını daha geri ve gülünç bir düzeyde yeniden güncelleştirmek için şu günlerde hummalı bir çaba içerisinde.

BURJUVA MİLLİYETÇİ HAYALLER: İP VE EMEP

Reformist solda bu çabanın başını Perinçekçi İP ile EMEP çekiyor. İP bu konuda orduyu savunma arsızlığı içerisinde fazlasıyla cüretli, EMEP ise örtülü ve utangaç bir konumda. İlki, Perinçekçi İP, Cumhuriyetin başlangıç dönemlerini referans vererek, kalkınmaya ve sanayileşmeye dayalı sözümona halkçı bir milli kapitalizmi açıkça formüle ediyor. Buna da "Mustafa Kemal'in sinanmış ve başarılar kazanmış

Gerçekte iflas eden bir sınıf egemenliği sistemidir. Günden güne daha baskıcı ve kanlı bir siyasal rejime dayanarak işleri götürme gayretinin gerisinde de zaten bu aynı gerçek yatmaktadır. Bugün tüm sol çevrelerde ve toplumsal muhalefet saflarında yaygınlaşan "alternatif program" tartışmalarını, bu iflası bir biçimde algılamanın ve bunun körüklediği arayışların bir ürünü saymak gerekir.

ulusal, devletçi, halkçı planlı ekonomi programı" diyor. İkincisi, EMEP, solcu akademisyenlere başvurarak ve ATO başkanı türünden asalak tüccar takımının IMF karşıtı söylemlerine dayanarak, daha dolaylı bir biçimde aynı kapıya çıkıyor. Böylece o da kendi cephesinden, çarpık olmayan, üretime dayanan, istihdam yaratan ve kalkınmayı hedefleyen bir "milli sanayi kapitalizmi" alternatifi propaganda ediyor. Üretime, istihdama, sanayileşmeye ve dolayısıyla kalkınmaya dayalı bu sözde "ulusal program" alternatifi, son kriz patlak vereli beri sağlı-solu tüm sendika bürokrasisinin de ortak söylemi durumunda. Nitekim hemen tüm sendikal kuruluşların ortak imzasını taşıyan Emek Platformu açıklamaları da aynı istemleri, dolayısıyla çözümleri tekrarlıyor. "Rant ekonomisi yerine üretime dayalı ekonomi", bu çevrelerde genel kabul gören istem ve çözüm durumunda.

Tüm bu söylemler ve sözde çözüm arayışları, mevcut durumu bir sınıf egemenliği sistemiyle, buna dayalı sınıf çıkarları ve tercihleriyle değil, fakat yanlış ve çözümsüz politika tercihleriyle ilişkilendiriyorlar ve karşılığında kendilerince doğru ve çözücü politikalar önermiş oluyorlar. Sanayileşmeye ve kalkınmaya dayalı, dolayısıyla gelirleri artıran, istihdamı sağlayan bir politik tercih bunun ifadesi

oluyor. Oysa kapitalizmin temel işleyiş mantığı kâra, dahası azami kâra dayanır.

Bu Türkiye kapitalizminde de böyle olduğu içindir ki, sermaye üretim, istihdam ya da sanayileşme türünden "ulusal" ya da "sosyal" amaç ve kaygılar değil, azami kâr ve vurgun peşinde koşmakta, sonuç bugünkü tablo olmaktadır. Bunda köklü bir değişiklik ancak üretim ilişkilerine ve onun dayandığı sınıf egemenliği sistemine devrimci bir müdahale ile olanaklıdır. Bu olmadığı sürece, uluslararası finans çevreleriyle işbirliği ve kader birliği içindeki rant ve talan ekonomisi yerine, üretime ve istihdama dayalı bir milli ekonomi, mevcut sınıf ilişkileri içerisinde boş bir hayaldir. Her şey bir yana, bunun dayanağı olacak millici ve sanayici bir burjuva katmanı bugünün Türkiye'sinde yoktur. Burjuvazinin son krizle birlikte IMF'den hoşnutsuzmuş tavrı takınan kesimlerinin tutumunun gerisinde, "ulusal" ya da "sosyal" kaygılar değil, fakat krizin vurduğu ve elenmeyle yüz yüze bıraktığı burjuva sınıf kesimleri olmak olgusu vardır. Bunların IMF'nin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik sosyal yıkım programlarına gerçekte bir itirazı yoktur. Tek itirazları, patlak veren krizlerin, kapitalist işleyişin doğası gereği kendilerini de vuruyor olmasınadır.

Üretime ve istihdama dayalı kalkın-

ma ve sanayileşme programı önerenlerin lügatında uluslararası organik bağlantısı ve yeri sınıf temeliyle bir Türkiye kapitalizmi değil, sınıf karakterinden yoksun bir "Türkiye ekonomisi" var. Bu durumda bütün sorun, sınıf dayanağından ve karakterinden yoksun bu ekonomiyi kötü ellerden ve akibetlerden korumak olarak ortaya çıkıyor. Perinçekçi İP bu gerici liberal yaklaşımı ifrata vardiıyor. Onlar için emperyalizme binbir bağla bağlı bir Türkiye kapitalizmi değil, fakat emperyalizmin şimdilerde küreselleşme saldırısıyla çökertmeye çalıştığı bir "ulusal ekonomi" ve "ulusal piyasa" var. Yine, bu kapitalizm temeli üzerinde yükselen bir burjuva sınıf egemenliği, bu egemenliğin dayanağı olan bir burjuva sınıf devleti ve ordusu değil, "ulusal devlet" ve "ulusal ordu" var. "Ulusal" yaftası takılan bu devlete ve orduya dayanılarak, yine "ulusal" yafta takılan "ekonomi" ve "iç piyasa" savunulacaktır.

SORUNLARI MEVCUT DÜZENİ AŞMAK DEĞİL, FAKAT ISLAH EDİP DÜZE ÇIKARMAK

Bu gerici liberal düşünceleri uzun uzadıya tartışmanın yeri burası değil. Fakat bunların tarihsel ve sınıfsal temelden yoksun liberal ütopyalar olduğunu gös-

termek için, tarihsel referanslarına işaret etmek bile kendi başına yeterlidir. Tarihsel referans olarak sunulan “Mustafa Kemal’in sınanmış ve başarılar kazanmış” sözde halkçı politikaları, ne denli böyle olduğundan bağımsız olarak, belli tarihi koşullar içinde, belirli bir sınıfın çıkarlarına ve ihtiyaçlarına yanıt veriyordu. Bu sınıf ve dayandığı ekonomik temel yok olup buharlaşmadı, tersine, evrimini sürdürerek bir dizi gelişme aşamasından geçti ve bugüne geldi. Bu egemenliğin siyasal ifadesi olan devleti ve bu devletin temel omurgası olan ordusuyla birlikte. Onlar da ona paralel ve onun ihtiyaçlarına denk düşen bir evrimden ve değişimden geçerek bugüne geldiler. Bundan dolayıdır ki, döne döne iflas eden IMF-TÜSİAD programlarının başarıyla uygulanmasına cop ve dipçikle nezaret etmekte, bunun gerektirdiği her durumda işçi sınıfına ve emekçilere, onların örgütlü devrimci kesimlerine her türlü baskı ve zulmü reva görmektedirler. Bunun içindir ki, her konuda uluorta konuşan, açıklamalar ve tehditler yayınlayan NATO’cu ve Amerikancı ordu, IMF dayatmalarına ve programlarına tek kelime etmemekte, İncirlik’in kullanılmasına ses çıkarmamakta, ABD’nin Yugoslavya müdahalesine şevkle katılmakta, ABD’nin Ortadoğu’daki hançeri konumundaki siyonist İsrail ile stratejik mihver kurmaktadır.

‘60’lı yılların bu konuda idealist tarihsel referanslara dayalı duygusal yanılgıları, bilimin ve sosyal pratiğin yardımıyla solda önemli ölçüde aşıldı. ‘30’lu yılların zerre kadar halkçı olmayan devletçiliğinin hangi tarihi koşulların ürünü olduğu ve egemen burjuva sınıfının o dönemki çıkar ve ihtiyaçlarına nasıl uygun düştüğü, ideolojik olarak Kemalizmi aşamamış bilim insanlarının araştırmalarıyla bile ortaya konuldu ve solun düşünsel ilerlemesine dayanak oldu. Bu konuda hayal kırıklıklarını ileriye doğru değil de geriye doğru aşanlar, kurulu düzenle bütünleşmeyi seçtiler ve içlerinden bazıları onun en utanmaz savunucuları haline geldiler. Belli bir tarihi dönemin koşullarından ve ihtiyaçlarından doğmuş ve o dönemin egemen burjuva sınıfının çıkar ve ihtiya-

yaçlarıyla tam olarak örtüşmüş politikaları alıp sınıf karakterinden soyutlayarak ve onlara olmadık işlevler atfederek, bu anlamda tarihi de kabaca çarpıtarak, bugüne bir “ulusal program” alternatifi olarak adapte etmeye kalkmak düpedüz gericiliktir. Perinçekçi İP ve onun EMEP gibi utangaç izleyicileri, ‘60’lı yılların yarınlıklarına daha geri ve kaba burjuva bir çizgiden geri dönüyorlar bugün. Son 30-35 yılın ilerici düşünsel birikimini, onun ifade ettiği ilerlemeyi bir kalemde silmek istiyorlar.

Devrim konusunda tümüyle inançsız bu milliyetçi burjuva liberal takımı, Türkiye kapitalizminin yarattığı bugünkü sorunları ve açmazları ileriye değil, geriye, bugünkü noktaya varan çıkış evresine dayanarak sözde çözmek istiyorlar. Bu çerçevede gerici ve liberal oldukları kadar hayalci bir konumdadırlar da. Bu gerici liberal tutum, çözümsüzlükler ve krizler içerisinde debelenen Türkiye kapitalizmini aşmak yerine onu islah etmek ve düze çıkarmak perspektifi olarak da kendini gösteriyor.

PROLETARYANIN DEVRİMCİ PROGRAMI TEK ÇIKIŞ YOLUDUR

İşçi sınıfının sorunu, kapitalist ekonomiye ve dolayısıyla burjuva sınıf düzeninin sorunlarına kendi içinde, yani kapitalist düzenin kendi tabanı üzerinde çözüm bulmak değildir, olamaz. Onun sorunu, devrimci sınıf mücadelesini geliştirecek, bu ekonomiyi karakterize eden üretim ilişkilerini, bu ilişkilere dayanan sınıf egemenliği sistemini aşmaktır. Dolayısıyla, devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek ve devrimci sınıf mevzilerini çoğaltmak yoluyla, bunu başaracak koşullara zaman içerisinde ulaşmaktır. İşçi sınıfı, düzenin krizleri ve dolayısıyla mevcut kriz karşısında, ileri süreceği temel ve taktik istemlere de bu bakış açısıyla yaklaşır. Özetle bu, devrime dayalı devrimci sınıf bakış açısı çizgisidir.

Bütün bu açılardan partimizin programı işçi sınıfının elinde gerçek bir silahtır. Teorik, stratejik ve taktik bölümlerden oluşan bu bütünsel program, genel planda olduğu gibi bugünkü kriz karşısında da işçi sınıfına devrimci bir bakış açısı

ve davranış çizgisi sunmaktadır.

Programımızın teorik bölümü, bugünün dünyasında ve onun bir parçası olarak bugünün Türkiye’sinde egemen bulunan temel ilişkilerin ve bu ilişkilerin kaçınılmaz ürünü olan iktisadi, sosyal ve siyasal sorunların açık ve net bir kavranışını sunmaktadır. Bugünün Türkiye’sinde emekçiler krizlerden, emperyalist köleliğin bu krizlerin yıkıcı etkilerini ağırlaştırarak sonuçlarından, işsizlik ve yoksulluktan, derinleşen gelir uçurumundan, çok yönlü çürüme ve kokuşmadan acı çekmekte, tüm bunlara karşı öfke ve hoşnutsuzluk duymaktadır. Ve programımızın teorik bölümü, tüm bu sorunların emperyalist dünya sistemi ve kapitalist düzen ile organik ve öze ilişkin bağını bütünsel bir açıklık içerisinde sunmaktadır.

Programımızın stratejik siyasal bölümü “Türkiye Devrimi” başlığı taşımaktadır ve Türkiye kapitalizminin siyasal, iktisadi, sosyal ve kültürel cepheye hangi temel alternatif çözümlerle, hangi ilke ve esaslara bağlı olarak aşılabileceğini ortaya koymaktadır. Programımızın bu bölümü, bugünkü düzenin işçi sınıfına ve emekçilere yaşattığı derin sosyal ve siyasal acıların, ancak onun dayandığı sınıf egemenliği sistemine ve onun gerisindeki emperyalist köleliğe köklü bir müdahaleyle aşılabileceğini saptamaktadır.

Fakat programımız sorunların kaynağını ve temel çözümünü vermekle de yetinmemektedir. Saptanan temel devrimci hedefe bir anda ulaşılamaçağının açık bilinciyle, devrimci teorik ve stratejik konumunu ve bakış açısını, bu temel hedefe zaman içerisinde ulaşmayı kolaylaştıracak ve olanaklı kılacak devrimci bir taktik hatla da birleştirmektedir. Programımızın “Acil Demokratik ve Sosyal İstemler” ile “Emeğin Korunması”na ayrılmış bölümleri de işte bu işlevi görmektedir, bu amaca yöneliktir.

Krizin bugünkü yıkıcı etkileri ve sermayenin onu izleyen saldırıları karşısında, teorik ve stratejik bölümleriyle organik bir bütünlük içerisinde kavranmak kaydıyla, programımızın bu taktik bölümleri işçi sınıfının ve emekçilerin elinde gerçek birer silahtır. Bu bölümler, partimizin şu günlerde yükselttiği “Krizin fatu-

rası kapitalistlere!” şiarının somutlanmış bir çerçevesini de vermektedir. Burada tek bir istem gösterilemez ki, krizin yıkıcı etkileri ve IMF’nin yeni saldırı programı karşısında, işçi sınıfının ve emekçilerin bugünkü can alıcı istemlerine ve çıkarlarına denk düşmüyor olsun. İş gününden vergi sorununa, asgari ücretten parasız eğitim ve sağlığa kadar bu böyle. Aynı şekilde, dış borçların iptalinden temel demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması istemine kadar bu böyle.

Bu istemler devrim hedefine bağlanan bir devrimci sınıf bakış açısıyla formüle edilmişlerdir. İlgili bölümlerin girişinde de belirtildiği gibi, bu istemler uğruna mücadele, parti için; “proleter ve emekçi yığınları etkilemeye, kendi özdeneyimleri temelinde eğiterek devrim mücadelesine kazanmaya” hizmet eder. Bu istemlerin elde edilmesi mücadelesinde kat edilecek her mesafe, işçi sınıfı ve emekçileri fiziki ve moral yozlaşmadan korumakla kalmayacak, gerçek kurtuluş uğruna verilen mücadelede onlara savaşma gücü ve yeteneği de kazandıracaktır.

Bütün bu açılardan, partimizin programı, yalnızca genel bir toplumsal devrim programı olarak kalmamakta, mücadelenin taktik aşamalarına da başarıyla yanıt veren dinamik ve devrimci bir sınıf mücadelesi bakış açısı da sunmaktadır.

Her toplumda ağır kriz dönemleri, partilerin ve programların denenip sınanmasına da en uygun vesilelerdir. Partimiz kriz döneminde işçi sınıfının ve emekçilerin karşısına güçlü bir biçimde çıkmak ve kitlelerin ve olayların sınavından başarıyla geçmek istiyorsa, tam da bu dönemde programını en etkin bir silah haline getirmeyi ve pratikte gereğince kullanmayı başarmak zorundadır.

Bu aynı dönem, kriz karşısındaki tüm sahte burjuva ya da tutarsız küçük-burjuva programlarla, bunlara dayalı sözde “ulusal” ya da “devrimci” çözümler ya da alternatiflerle hesaplaşma dönemidir de. Bu hesaplaşma da, yine parti programına etkin bir silah olarak dayanabilme ölçüsünde başarılı olacaktır.

(*Ekim*, Sayı: 221, Mart 2001, Başyazı)

Merhaba, ben Çiğli’de çalışan bir metal işçisiyim. Bütün fabrikalarda, inşaatlarda, metalde, tekstilde; bütün sektörlerde biz varız. Bu dünyayı yaratan bizim nasırlı ellerimizdir. Peki karışılığını alabiliyor muyuz? Hayır! Bugün her tarafta kriz var diyorlar. Her şey zam geliyor. Bizim maaşlar yerinde sayıyor ve her zaman eriyor. Her aya “Bu ayı nasıl geçireceğiz” diye başlıyoruz. Ay sonunu nasıl getireceğiz, bu ay neyden kısayım diye düşünüyoruz. Bir türlü işin

Krizin faturasını ödememek için birleşelim, örgütlenelim!

içinden çıkamıyoruz.

Artık işçiler olarak buna bir dur dememiz lazım. Krizin faturası biz işçilere kesilmesin. Krizi yaratanlar sermaye ve patronlardır, faturayı da onlar ödesin. Krizin emekçilere fatura edilmesine dur diyen işçiler birleşmeli, örgütlü bir şekil-

de hareket etmelidir.

Bugün Süperpak, Flormar, Cargill, 3. Havalimanı işçileri direniyorlar. Havalimanı işçilerinin en insani talepleri için yaptıkları direnişi gördük. Polisin, jandarmanın, güvenliğin yaptığı baskınla 600 işçi gözaltına alındı. Aralarından

24’ü en meşru hakları için yaptıkları protesto yüzünden tutuklandılar.

Sermayenin her şeye nasıl hazırlıklı olduğunu gördük. Bu kadar saldırıya karşı biz işçi ve emekçiler ne yapıyoruz? Neredeyse hiçbir şey... Artık tekil tekil eylemler bir kazanım ile sonuçlanmıyor. İşçilerin kurtuluşu toplu bir hareketle zafere erişebilir.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

ÇİĞLİ AOSB’DEN BİR METAL İŞÇİSİ

BM 73. Genel Kurulu

Krizdeki sistemin işlevsiz örgütü

Birleşmiş Milletler (BM) 73. Genel Kurulu görüşmeleri 25 Eylül'de başladı. Görüşmelerden yansıyanlar, BM'nin "işlevsizleşme" sürecinde kayda değer bir mesafe kat ettiğini gösterdi. Genel kurul tablosuna ciddiyetsizlik, riyakarlık, tehditler, sataşmalar, kendini övmeler damga vurmuş görünüyor.

Genel kurul kapitalist/emperyalist sistemin ekonomik krizi, hegemonya krizi, iklim krizi ve bu krizlerin yarattığı vahim sorunların gölgesinde gerçekleşti. Bütün sorunların kaynağı olan kapitalist sistemin temsilcilerini bir araya getiren bu genel kurulun herhangi bir soruna çözüm üretmesi beklenmiyor.

TEHDİT VE RİYAKARLIK

Genel kurulda ABD Başkanı Donald Trump'ın konuşması öne çıktı. Kendi kendine övgüler dizerek konuşmaya başlayan Trump ardından İran ve Suriye'ye tehditler savurdu, Küba ve Venezuela'nın adını anarak sosyalizme dil uzattı, başta Suudi Arabistan kralı olmak üzere ABD uşaklarını ise övgülere boğdu, BM'nin itibarsız olduğunu ilan etti, ticaret savaşlarının devam edeceğini bir kez daha vurguladı.

Suriye ve Yemen'deki savaşlardan dolayı üzüntü duyduğunu, dinin siyasi amaçlar için kullanmasının doğru olmadığını, dünyayı daha iyi bir hale getirmek için çalıştıklarını iddia eden Trump'ın paçalarından riyakarlık akan bu sözlerini elbette ciddiye alan olmadı. Halen dünyanın en büyük emperyalist gücü olan

ABD başkanının bu rezil halleri, kapitalist dünyanın sisteminin içinde bulunduğu kepezeliğin de aynası oldu.

DÜNYA LİDERİ KOMEDİSİ

Genel kurulda konuşan AKP şefi Tayyip Erdoğan, riyakarlıkta sınır tanımadığı gibi, "dünya sorunlarına çözüm öneren lider" havalara bürünmeye de çalıştı. Seçim meydanlarındaki nutuklarını BM ortamına uyduran AKP şefinin ilk işi yine Filistin halkının sorunlarını istismar etmek oldu. Suriye'ye karşı savaşın bir numaralı sanıklarından biri olmasına, yedi yıldır cihatçı çetelere verdiği desteği sürdürmesine rağmen, "Suriye halkını düşünen bir melek" diye kendini pazarlamaya çalıştı.

"Dünya beşten büyüktür" teranesini tekrarlayan T. Erdoğan, BM'nin dünyanın sorunlarına çözüm üretecek bir yapıya kavuşturulması gerektiğini söyledi.

Oysa BM'nin içine yuvarlandığı kepezelik kapitalist/emperyalist sistemin içinden geçtiği sürecin yansımasından başka bir şey değildir. Kendi ülkesinde dinci-faşist tek adam diktasını kuran AKP şefi, dünyaya demokrasi, hak ve adalet sistemi önerebiliyor. T. Erdoğan'ın bu ve benzer söylemleri de, BM Genel Kurulu'nun mahiyeti hakkında fikir veriyor.

GENEL SEKRETER GUTERRES'İN YAKARIŞI

Her şeye rağmen genel kurulun dikate değer konuşmasını BM Genel Sekreteri Guterres yaptı. BM'nin saygınlığının yerlerde süründüğünü itiraf eden Guterres, kapitalizmin adını anmadan sistemin krizini ve yarattığı sorunları dile getirmek durumunda kaldı.

"Bugün, dünya düzeni oldukça katotik... Güç ilişkileri karışık... Evrensel değerler aşınıyor. Demokratik ilkeler

kuşatma altında. Hukukun üstünlüğü zayıflıyor. Suçlar cezasız kalıyor. Liderler ve devletler içeride ve uluslararası arenada sınırları zorlarken bir dizi paradoksla karşı karşıyayız. Çok uluslu sistem en fazla ihtiyaç duyulduğu bir dönemde tehlike altında..." diye konuşan Guterres çok kutuplu bir dünyaya doğru gidildiğini, bu gidişatın kendi içinde barışı garanti etmediğini, küresel sorunları çözmeyeceğini, ayrıca güç dengelerindeki kaymaların çatışma riskini arttırdığını, nükleer tehlike ve terör tehdidinin arttığını, ticaret savaşlarının serleştiğini, mülteciler sorununu ile iklim değişikliği riskinin aşılamadığını söyledi.

Kapitalizme ve emperyalizme tek söz etmeden temel sorunlara dikkat çeken BM Genel Sekreteri'nin yakarışının hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Zira bu temel sorunları aşmanın ilk adımı ancak kapitalist/emperyalist sistemle hesaplaşılarak atılabilir!

Arjantin'de kitlesel gösteri ve genel grev

Hükümet ile IMF arasında yapılan anlaşmanın faturasını ödemeyi reddeden Arjantinli işçi ve emekçiler mücadelede kararlı olduklarını gösteriyorlar. 24 Eylül'de başkent Buenos Aires'in Plaza de Mayo alanında protesto gerçekleştiren binlerce işçi, emekçi, kadın ve genç ertesi gün de genel greve çıktı.

Sokaklara çıkan sendikalar, kitle örgütleri, ilerici sol parti ve örgütler, kemer sıkma politikalarını protesto ettiler. Ekonomik krize sürüklenen Arjantin kapitalizmi 2001'de olduğu gibi tüm yükü işçi ve emekçilerin sırtına yıkmaya çalışıyor. Ancak görünen o ki, sermayenin iktidardaki temsilcisi Arjantin Devlet Başkanı Mauricio Macri ve ekibinin işi pek kolay olmayacak.

Arjantin'de işçilerin yaklaşık %20'sinin örgütlü olduğu Genel İşçi Konfederasyonu önderliğinde gerçekleştirilen eyleme katılan emekçiler, üç koldan yürüyerek miting alanına ulaştılar. Devlet başkanının IMF emriyle hareket ettiğini ifade eden göstericiler, IMF ile anlaşmalara ve yeni yıkım saldırılarına hayır şiarlarını yükselttiler.

IMF'den beklediği kredi dilimini alabilmek için harekete geçen Arjantin rejimi sosyal harcamaları kısmak ve kamuda işten atmayı kolaylaştırmak için

pervasızca saldırıyor. İşsizlik artarken, reel ücretler düşerken, yoksulluk derinleşirken gündeme getirilen bu saldırıyı emekçiler gösteri ve genel grevle durdurmaya çalışacaklar.

Bugünden başlayarak 36 saat devam edecek olan genel greve kamu çalışanları, toplu taşımacılık işçileri, banka ve hava alanı çalışanlarının katıldığı bildirildi. Grev kapsamındaki alanlarda hizmetlerin büyük ölçüde aksadığı da belirtiliyor.

Bundan önceki son eylemlerini ge-

çen Mayıs ayında gerçekleştiren Arjantinli işçi ve emekçiler, 2015'ten bu yana ortalama her 8 ayda bir genel grev yapıyorlar. 2001 krizinin yıkıcı sonuçlarına karşı gelişen militan kitle mücadelelerinin deneyimine de yaslanan Arjantinli emekçiler, mücadeledeki kararlılıklarıyla diğer ülkelerin işçi ve emekçilerine örnek oluyor.

Ekonomik kriz derinleşirken hak arama mücadelesinin polis/jandarma zorbalığıyla bastırılmak istendiği AKP Türkiye'sinde, işçi sınıfıyla emekçiler Arjantinli sınıf kardeşlerinin yolundan gitmeyi başarabilirlerse, krizin faturasını asalak kapitalistlere ve onların saraydaki sultanlarına ödebilirler.

Küresel ısınma; buzullarda erime, kuraklık ve sıcaklıklarda değişim!

Emperyalist-kapitalist sistemin doğa üzerinde yarattığı tahribatın sonucu oluşan yıkıcı etkiler dünyamızı ve insanlığı tehdit etmeye devam ediyor.

Bilim insanlarının yaptığı çeşitli araştırmalar tekrar tekrar bu duruma dikkat çekse de sorunun kaynağı olanlar kendi düzenlerinden prim vermekten kaçınarak bu yıkımı daha da hızlandırıyor.

Öyle ki; Paris İklim Anlaşması'nın sıcaklık için belirttiği 1,5 derecelik artış daha şimdiden Avrupa kentlerinde görülmeye başlandı. Sel ve aşırı kuraklıklar son 20-30 yılda daha fazla artarken Amazon Nehri'ndeki taşkınlarla 5 kat artış yaşandı. Isınmanın etkisiyle birlikte buzullarda yer değiştirme ve erimenin de hızla arttığı bilim insanları tarafından açıklandı.

AVRUPA'DA SICAKLIK ARTIŞI ÇOKTAN SINIRA DAYANDI

Avrupa Veri Gazeteciliği Ağı (EDJNet), küresel ısınma nedeniyle Avrupa genelinde sıcaklıkların 21. yüzyılda önemli artışlar kaydettiğini ve bunun da sağlık üzerinde ciddi oranda olumsuz etkiler doğurduğunu açıkladı.

Yaklaşık 100 milyon veri incelemesinin ardından elde edilen veriler ışığında Avrupa'nın tüm başkentlerindeki sıcaklıkların tırmandığı belirtildi. Paris İklim Anlaşması'nın yeryüzü sıcaklığındaki artışı 1,5 dereceyle sınırlandırmayı hedeflediğine değinilen raporda, Avrupa kentlerinde bu sınıra çoktan ulaşıldığına vurgu yapıldı.

Raporda; Baltıklar, Endülüs ve Gü-

neydoğu Romanya'nın bu artıştan en çok etkilenen bölgeler olduğu belirtilerek buralardaki sıcaklık artışının 20. yüzyıla kıyasla birkaç derece olduğuna yer verildi.

Sıcaklık artışlarının insan sağlığına olumsuz etkileri belirtilirken 2000 yılından bu yana sıcak hava dalgalarının binlerce kişinin ölümüne yol açtığı belirtildi. 2003 yılında Batı Avrupa'da 70 kişinin ölümüne yol açan sıcak hava dalgasının bu yıl da Avrupa'ya etkilerinin olabileceğine dikkat çekildi.

AMAZON NEHRİ'NDE TAŞKINLAR 5 KAT ARTIŞ GÖSTERDİ

Bir başka araştırmada ise Amazon Nehri'nden kaynaklanan taşkınların son 100 yılda hem şiddet hem sıklık bakımından beş kat arttığı kaydedildi. 20. yüzyılın verilerini analiz eden bilim insanları, seldeki artışın küresel ısınmaya bağlı olduğunu savunuyorlar.

Brezilya'daki Manaus Limanı'nda 113 yıla ait nehir su seviyelerini ölçen bilim insanları, büyük sel olaylarının ve aşırı kuraklıkların son 20-30 yılda arttığını belirtiyorlar.

Yüzyılın başlarında, her 20 yılda bir defa büyük sel baskınları meydana gelirken bu sayının her dört yılda bir büyük sele yükseldiği belirtildi.

Geçtiğimiz yıl da su seviyelerinin taşkın aralığının üzerine çıktığını belirten bilim insanları, su seviyelerinin yıllar geçtikçe daha da yükseleceğine dikkat çekiyorlar.

BUZULLARDA YER DEĞİŞİMİ VE ERİME ARTIYOR

Uluslararası bir bilim insanı grubu Rusya'nın kuzeyinde yer alan Severnaya Zemlya üzerindeki Vavilov Buzul Kompleksi'nde "istikrarsız değişim" tespit ettiklerini açıkladı.

Son yıllarda buz şapkasının hareketliliğinin arttığını ve 2015 yılında günde 25 metreye ulaştığını hatırlatan bilim insanları, bu oranın 20. yüzyılda sadece birkaç santimetre olduğunu belirterek durumun ciddiyetine dikkat çekiyorlar.

Elde edilen yeni verilerin, buz katmanlarının da küresel ısınmaya karşı hassas olduğunu ortaya koyduğu belirtildi. Bu katmanların erimesinin deniz seviyesinde yaklaşık 33 santimlik bir yükselmeye karşılık gelebileceğine vurgu yapıldı. Buzulun alt kısmı eridikçe sürtünmenin azaldığı ve buna bağlı olarak buzulun hızının da artmış olduğu belirtiliyor. Hızdaki bu artışın ise erimeyi arttırdığı ifade ediliyor.

Geçmiş araştırmalarda 1985-2015 yılları arasında buz şapkasının bir kısmının 2 kilometre yer değiştirdiği ve kaybedilen buz hacminin 1,2 kilometreküp olarak tahmin edildiği açıklanmıştı. Buz hacmindeki bu kayıp 2015-2016 yılları arasındaki ise 4,5 kilometreküp olarak açıklandı.

Ortaya çıkan bu verileri değerlendiren bilim insanları, hızlı erime ile birlikte 12 bin yıl önce yaşanan olayın bir benzerinin tetiklenerek Avrupa'nın aşırı soğuk bir döneme girebileceği konusunda uyarıda bulunuyorlar.

İsviçre'de binler 'eşit işe eşit ücret' için yürüdü

22 Eylül günü Bern'de 20 bin kişi eşit işe eşit ücret için yürüdü. Kadın örgütleri, sendikalar ve sol partilerin çağrısı ile İsviçre'nin her yerinden Bern'e gelene kitle Schützenmatte Meydanı'nda bir araya geldi. Burada yapılan konuşmaların ardından parlamento binası önündeki Bundesplatz Meydanı'nda bitiş yerine gelen binler, burada yapılan konuşmalar eşliğinde slogan atarak görüşmelerin takipçisi olacaklarını dile getirdiler. Canlı ve coşkulu geçen yürüyüş burada yapılan mitingle sona erdi, mücadele takvimi ise devam edecek. Bu takvimin finali 14 Haziran 2019'da 'kadın isterse hayat durur' başlığı altında yapılacak olan ve bir milyon işçi ve emekçiyi hedefleyen kadın grevi (Frauenstreik) olacak.

İsviçre'de eşit işe eşit ücret talebi (Gleiche Lohn für gleiche Arbeit) uzun yılları alan bir mücadele tarihine sahip.

İlk defa 1981 yılında kadın örgütleri ve sendikaların yürüttüğü mücadelenin yarattığı politik atmosfer karşısında harekete geçmek durumunda kalan İsviçre Parlamentosu eşit işe eşit ücreti yasal "güvenceye" almış ve ancak aradan geçen yıllara rağmen değil özel sektör, kamu sektöründe bile ancak göstermelik olarak uygulayabilmişti.

10 yıl aradan sonra, 1991'de kadın emekçiler bu duruma daha fazla sessiz kalmayarak 14 Haziran 1991'de bir günlük greve gitmişlerdi. Kadınlar Grevi (Frauenstreik) adı verilen greve İsviçre çapında 500 bin kadın emekçi katılmıştı. Bu grevi takip eden haftalarda, aylarda İsviçre Parlamentosu konuyu yeniden gündemine almış ve "Eşit işe eşit ücreti yeniden yasal güvenceye" aldığını duyurmuş ve bu defa yasayı uygulama sözü vermişti. Ancak aradan geçen 17 yıla ve verilen "yasal güvence ve uygulama" sözlerinin kağıt üzerinde kaldığı yaşanarak görüldü.

Kadın örgütleri ve sendikalar, 1991 yılında yapılan kadın grevinin 20. yıldönümü olan 14 Haziran 2019'da ikinci kadın grevinin takvimini açıklamakla birlikte bu greve bir milyon işçi ve emekçi kadının katılmasını hedeflediklerini duyurdular.

İlmek ilmek örülen bir fabrika deneyimi

Bir yaz çalışması dönemini daha geride bıraktık. Gençlik olarak bu yaz döneminde de mücadeleyi "tatil" etmeden, soluğumuzu parçası olduğumuz işçi sınıfının yanında, fabrikalarda aldık.

Çalışma koşullarının ağır, esnek çalışmanın yoğun olduğu, işçilerin hemen hemen hiçbir hakkının bulunmadığı bir tekstil (iplik) fabrikasında işe başladım. Dünyaca ünlü markalara kazak üretimi gerçekleştirilen fabrikada, ağırlıklı olarak kadın işçi çalıştırılıyor. Patron için ucuz işgücü anlamına gelen kadın işçilerin geneli İŞKUR üzerinden işe alınıyor. İŞKUR demek, sigortasız çalışmak demek (sadece sağlık priminin yatırılacağı söylene de o bile yatırılmıyor). İŞKUR demek, güvencesiz iş, paranın eksik ve zamanında yatmaması demek. Kısacası İŞKUR, köleliğin diğer adıdır. Ben de İŞKUR üzerinden alındım. İplik üretim alanında çalıştım. İŞKUR'la alınan işçilerin çoğu İŞKUR'un ne olduğunu bilmiyordu. İşe alınırken işyeri yönetimi onlara anlatmamıştı bunu. İşçi arkadaşlarımla genelde üzerine konuştuğumuz konu İŞKUR'du. Herkes şikayetçiydi, ancak "ne yapacaksın el mahkum" deyip, çalışmaya devam ediyorlardı.

Koca koca makinelere, bir tek işçi bakıyorduk. Ellerimizde kanca, eğitimini dahi almadan makinelere dolanan ipleri kesmeye çalışıyorduk. Tabi çoğu zaman kestiğimiz ip olmuyordu; kimi elini, kimi göbeğini, kimi kolunu kesiyordu. Makinelere tek başıma baktığım vakit, elime ilk kez kancayı geçirdiğim zaman kadın işçiler bana "aramıza hoş geldin" demişlerdi. İşçiler arasında yaralanma artık gelenek olmuştu.

Fabrikanın birçok sorunu vardı. Soyunma odalarında ve çalışma ortamında havalandırmanın olmamasından tutun da yemeklerin kötü ve yetersiz olmasına, ustabaşlarının baskılarından uygulanan mobinglere, çalışma ortamının aşırı tozlu olmasından havada elyafların uçuşmasına ve zorla mesailere bırakmaya kadar bir sürü sorun... Keza kadınlar için kreş büyük bir ihtiyaçtı, çünkü çoğunun küçük çocuğu vardı ve bırakacakları bir yer, bir kreş olmadığı için işi bırakmak zorunda kalıyorlardı. Fabrikamızda işler genellikle yazın yoğun kışın azaldığı için, yaz aylarında aldıkları yüzlerce işçinin önemli bir kısmını kışın "eleyerek" işten atıyorlardı. Patronların gözünde hiçbir değerimiz

yoktu ki makine parçaları gibi ihtiyaç olmadıkça kenara itilebiliyorduk.

Bir gün "iş güvenliği eğitimi" yapılacaktı. Bizler gruplar halinde yemekhaneye çağırılıyorduk. Neden çağırıldığımızı 3 senedir fabrikada çalışan bir işçi abiye sorduğumda, "Ne için çağıracaklar, iş güvenliği ile ilgili bir şeyler geveleyecekler ama burada hiçbir hükmü olmayan şeyler..." diye yanıtlamıştı.

Ekonomik krizin etkilerini işçilerin yaşamında giderek daha çok hissettirdiği bir dönemde fabrikaya girmiştim. Herkesin dilinde, pazar alışverişleri tutarının geçmişi mumla arattığı vardı. Bir gün yemek molasında işçi arkadaşlarla sohbet ederken bir abla şöyle demişti:

"Hep patronlara teşvik veriyorlar, işçiyeler gelince yok. Patronlar devletiymiş, öyle diyorlar, her şey onlar için." Bunu söyleyen, Karabüklü, daha dün sohbet ettiğimizde kadınların yalnız başına markete gitmesinin günah olduğunu söyleyen dindar bir ablaydı. Ancak ekonomik kriz yaşamlarında bu denli etki ettikçe, devletin yanlarında değil de patronların yanında olduğunu görünce önyargıları kırılıyor zamanla.

İşçiler zorla mesaiye bırakılıyor demiştim. 7 gün, günde 12 saat çalıştırılıyordu kadrolu olanlar. Şarkı sözünün dediği gibi: "Dokumada çalışan kızlar, günleri naylon iplik, ucuz keten..." Ailelerimizden çok iş arkadaşlarımızı görüyorduk. Her ne kadar işçiler bölünüp parçalanmaya çalışılsa da büyük bir ailenin fertleri gibiydik fabrikada. Diğer bir işçi gelmeden makineleri bırakamıyorduk, yani birlikte bir şeyler üretiyorduk.

Kapitalist üretim, işçileri zorunlu olarak bir araya getiriyor. Bir de işçiler yaşadığımız sorunların ortak olduğunu, birlikte mücadeleyi ilmek ilmek örme-miz gerektiğini kavradıkları anda, işte o zaman, elleri yaralayan kancaların, uygulanan mobinglerin, sömürülen emek gücünün hesabı patronlar düzeninden sorulacaktır!

Genç komünistler Ümit Altıntaş'ı andı

Genç komünistler, Ulucanlar Zindan Direnişi'nin 19. yıldönümünde, Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) Merkez Komite Üyesi Ümit Altıntaş'ın mezarı başında anma etkinliği gerçekleştirdi.

Anmada sermaye düzeninin Ulucanlar'da gerçekleştirdiği katliama giden siyasal süreç üzerine bir konuşma gerçekleştirildi. Ulucanlar'da yaşanan direnişle birlikte, başta Ümit Altıntaş ve Habip Gül olmak üzere devrimci yaşam ve

kimliğin üzerinde duruldu. "Düzene karşı devrim" diyen ve tüm yaşamlarını en zorlu dönemde devrime adanmış sınıfın öncü partisinin bayrağını Ulucanlar'da yükselten Ümit ve Habip'in yaşamları anlatıldı.

İçinde geçmekte olduğumuz dönemin, tıpkı Ulucanlar Katliamı'na giden süreç gibi, başta zindanlar olmak üzere toplumsal yaşamın her alanında baskının arttığı bir dönem olduğu, işçi ve

emekçilere, ezilen halklara ağır sömürü koşulları dayatıldığı söylenirken, bunun karşısında duracak olanın örgütlü bir toplum olacağı vurgulandı.

Anma devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından Ulucanlar Katliamı'na yazılmış "Zafere On Yıldız" şiirinin okunmasıyla devam etti. Ardından söylenen devrimci marşlar ile anma sona erdi.

AKP'nin öğrenci yerleştirme kaosuna çözümleri mesleki eğitimi güçlendirmek

LGS'ye bu sene 1 milyondan fazla öğrenci girdi. Adrese dayalı okul yerleştirilmesi nedeniyle 3 bin öğrenci açıkta kaldı. MEB genelge yayımladı ancak sorun genelgelerle çözülmedi. LGS'de 4'üncü nakil sonuçlarının açıklanmasının ardından merkezi olarak yapılan nakil dönemi de kapanmış oldu. LGS son nakil uygulamasında açıkta kalan öğrenci sayısı açıklanmadı. Yerleşemeyene adres olarak "komisyonlar" gösterildi. İl ve ilçelerde kurulan bu komisyonların yerleşemeyen öğrenciler için göstereceği adres açık lise olacak. Bu durumda "seçenekler" belli; ya açık lise ya imam hatip ya da meslek liseleri. Tabii bir de parası olana özel okullar var.

Eğitim ve sınav sisteminde yaşanan kaos sonrası Milli Eğitim Bakanı açıklama yaptı. Bakan, LGS'nin değişmeyeceğini ancak yerleştirme kriterlerinin değişeceğini şu sözlerle açıkladı:

"Açıklayacağımız sistemle herkes çok rahat yerleşecek. Coğrafi bilgi sistemiyle derslik durumunu daha net göreceğiz, okullarımız daha rahatlayacak. Akademik olarak baktığınızda problemi bileşenlere ayıracağız. Sınavda sorular soruda bilgi mi lazım çocuğun formül ezberlemesi gerekmiyor, formülü soruda vereceğiz. Mesleki eğitimi güçlendirmeden yükseköğretim talebini düşüremeyiz. Mesleki eğitime dokunmamız lazım. Mesleki eğitim iyileşir, çocuklar orada tatmin olursa sınava ilgi düşer. Sınavın tipini değiştirmeyeceğiz, sadece adını

değiştirerek sorunu çözmeye çalışmayaacağız. Üç yıllık program sonunda bu konu toplum için net biçimde algılanacak. Aslında reform yapmıyoruz, yaptığımız inşa. Dünya nerede biz neredeyiz, bunu inşa etmemiz lazım."

Milli Eğitim Bakanı'nın yaptığı açıklama aslında "adrese dayalı yerleştirme"nin amacını da içeriyor. 16 yıllık iktidarı boyunca eğitim politikaları konusunda her dönem başarısız olan AKP eğitim politikalarındaki başarısızlıklarının üzerini sürekli sistem değişikliği yaparak örtmeye çalıştı. 16 yıl içinde 6 farklı Milli Eğitim Bakanı döneminde, sadece ortaöğretime

geçiş sisteminde 6 önemli sistem değişikliği yapıldı. Asıl olarak hedeflenenin öğrencilerin çoğunluğunu ya mesleki eğitime ya da imam hatiplere yönlendirmek olduğu açığa çıkıyor. Eğitim sisteminin ve sınav sisteminin nasıl verimli hale geleceği değil, sınava olan ilginin nasıl düşeceği tartışılıyor. Bu yanı sıra da hem ideolojik hem de lojistik olarak istenilen kuşak tanımlanmış oluyor.

Sistem için açıkta kalan öğrencilerin ne yapacağı önemli değildir. Önemli olan, boş kalan ve tercih edilmeyen meslek liseleri ve imam hatiplerin nasıl doldurulacağıdır. MEB veliye ve öğrenciye

rağmen protokol ve işbirlikleri ile imam hatiplerin ve meslek liselerinin sayısını artırıyor. Tüm bunlara rağmen ilk etapta LGS'ye giren yarım milyon öğrenci tercih hakkını kullanmadı. Yarım milyon öğrenci ve aileleri düşünüldüğünde, bunun sınav ve eğitim sistemine bir tepki olduğu görülecektir.

Tepkinin mahiyeti elbette bilinç ve örgütlü bir tutuma değil, bir nevi çaresizliğe dayanmaktadır. Bu ise eğitim sistemindeki dönüşüm gerçekleştirilse de bunun kolay kolay kabul görmeyeceğinin işaretidir.

Üniversitelerin açılmasıyla birlikte Devrimci Gençlik Birliği (DGB) İstanbul Meclisi toplandı. Canlı tartışmaların olduğu mecliste geçmiş dönem değerlendirilirken yeni döneme yönelik politikalar belirlendi.

Öncelikle geçen dönemin 'üniversitelerin bölünmesi' saldırısına karşı gençliğin gerçekleştirdiği eylemliliklerle bitirildiğine değinilerek başlayan meclis toplantısında, yeni eğitim yılına devletin yeni saldırılarıyla girildiği belirtildi. Devamında; içinden geçilmekte olunan siyasi atmosfer değerlendirildi, güncel siyasi olaylara dair vurgular yapıldı.

Tartışmaların devamında işçi ve emekçi çocukları olarak gençliğin de bu krizlerden payına düşeni aldığı üzerine konuşuldu. Okulların açılmasıyla birlikte

DGB İstanbul Meclisi toplandı

yurtların ücretine, yurt ve okul yemeklerine zam yapıldığı, kağıda gelen zamdan dolayı eğitim materyallerinin pahalandığı ifade edildi. Bugün işçilerin çocuklarının okumanın yanında geçimini sağlamak için aynı zamanda çalışmak zorunda kaldığı vurgulandı. Eğitimin kapitalist sistemin ihtiyaçlarına göre şekillendirildiği belirtilirken, ihtiyaç olan mesleklerin ön plana çıkarıldığı ifade edildi. İşsizliğin yüzde 30'lara vardığı, gençliğin geleceksizlik kaygısının yüksek olduğu üzerinde duruldu. Diğer yandan dindar ve kindar nesil yaratma hedefiyle sor-

gulamayan, biat eden bir toplum yaratmak için de sermaye devletinin kollarını sıvadığına dikkat çekildi. Yeni dönemle birlikte yasada yapılan değişikliklerle karma eğitimin kaldırılmak istendiği ifade edilerek devletin asıl amaçları üzerinde duruldu. Ancak '60'lardan, '70'lerden bu yana devletin saldırılarına rağmen gençliğin toplumsal sorunlara duyarlı olduğu, toplumun dinamik bir kesimini oluşturduğu vurgulandı.

Konuşmaların ikinci kısmında gençliğe dönük çok yönlü saldırılara karşı neler yapılabileceği üzerine tartışma

gerçekleştirildi. Yaşanan sorunlara karşı gençliği mücadeleye çekmenin yol ve yöntemleri üzerinde duruldu. Her üniversite ve fakültelerin genel ve özgün sorunlarına dair uygun araçlar oluşturularak gidilmesi gerektiği, siyaset yaşamının hâlâ güncel olduğu bu dönemde gençliğe 'ayaklı bildiri' şeklinde gidilerek gençliği politikleştirmek gerektiği kararlaştırıldı. Üniversitelerde gençlerin yaşadıkları sorunları tartıştığı, sorunlara dair çözüm ürettiği üniversite, fakülte meclislerinin oluşturulması kararlaştırılarak bu dönem gençlik içerisinde bir örgütlenme seferberliği yaratılması üzerinde duruldu. Belli zaman aralıklarıyla DGB İstanbul Meclisi'nin toplanması kararı alınarak toplantı sonlandırıldı.

Krizin sonuçları kadın işçilerin omuzlarında...

Patronlar bu kriz sizin, bedelini ödeyin!

Krizin etkileri işçiler, emekçiler, kadınlar için kendini gösteriyor. İlerleyen aylarla birlikte daha yıkıcı sonuçlarını yaşayacağız. Veriler bu yönde. Kriz dönemlerinin kadın işçi ve emekçiler için hem ekonomik hem de psikolojik açıdan olumsuzlukları katmerli.

Ekonomik kriz sinyallerini verdiğinden beri işten çıkartılma tehdidi altındayız. Aradan geçen zamanda kimimiz işten de çıkartıldık. İşten atılmalar, krizin en büyük tehdidi olduğu gibi en büyük de gerçekliği. Birçok fabrikada, işyerinde toplu işten atılmalar yaşanıyor. Sözleşmedeki enflasyon zammı ücretlere yansıtılmıyor. Zam dönemi gelen işyerlerinde "şimdilik zam yok" deniyor. İşten atılmasak da işten atılma korkusu ile daha fazla iş yükünün altına sokmaya çalışıyorlar. Üretimde düşme olmasa da aynı iş 100 yerine 70 işçiye yaptırılıyor.

Kriz birçok fabrikaya yansıyor. Tekstil iş kolunda binlerce işçinin sırf Antep bölgesinden çıkartıldığı verileri ortada. Tekstil iş kolu kadın işçilerin yoğun olduğu alan, bu işten atılmaların da dolaysız olarak iş kolundaki kadın işçileri vurduğunu söyleyebiliriz. Kadın işçi sayısının özellikle son yıllarda arttığı otomotiv ve elektrik-elektronik fabrikalarında da krizin yansımaları birçok örnekle kendini gösteriyor. Son günlerde yansıyan iki örneği de kriz ve kadın işçiler açısından

inceleyebiliriz.

Kadın işçilerin yoğun çalıştığı Sumirico (Dytech) ve Mutlusan Elektrik'te yaşanan örnekler, elbette birçok örnekle birlikte, işten atılma, yoksulluk sınırının altında bir ücret ile krizin bedelini bizlere ödetmeye çalıştıklarını gösteriyor. Kârına kâr eklerken, kârı paylaşmamak aklının ucuna bile gelmeyen patronlar, krizin sonuçlarını sırtımıza atıyorlar. Kârları ile yeni evler, arabalar alan, yeni işyerleri açan, daha uzun daha lüks tatiller yapan patronlar kârdan zarar etmeye başlayınca, işçisiyle birlikte aşma projeleri devreye sokuyor. Açlık, yoksulluk sınırında çalıştığı işçilerin ücretlerine göz dikerek kârdan zarar etmemenin derdindeler.

Sumirico (Dytech) üretiminin çoğunu Tofaş'a yapıyor. Tofaş krizinden etkileniyor, yan sanayisi olarak üretim yapan Sumirico'ya anında yansıyor. Tofaş'ta işten atılmaların yaşandığı, haftalık çalışma gününün düşürüldüğü yansıyor. Sumirico'da bayram döneminde de Cumartesi günü izinli olarak geçti. Benzer uygulama yeniden devrede. İki hafta Cumartesi günleri izin olacak. Bu izinlerin daha da artacağı fabrika yönetiminin açıklamasından yansıyor. Ve en belirleyici olanı, bu izinlerin bir kısmının ücretsiz izin olacağı. Patron krizi atlatabilmek için Sumirico işçilerine "bir sizden bir benden" diyor. İlerleyen zamanlarda tamamen ü-

retsiz izinlere dönüştürülme riski yüksek. İşçiler, bu durumdan rahatsız ve kaygılı.

Mutlusan Elektrik'te haftalardır Cuma günleri işten atılma günü. "Bizde Pazartesi değil Cuma sendromu" var diye yaşadıkları psikolojik baskıyı anlatan işçiler, kriz bahanesi ile işten atılmaların mağduru. Montajda 70 kadın işçi çalışırken bugün sayı 30'a düşmüş durumda. 21 Eylül Cuma günü de kadın işçi Burcu Koçlu işten çıkartıldı. "Artık yeter! Bıçak kemiğe dayandı!" diyen kadın işçi, boyun eğip gitmedi, fabrika çıkışında arkadaşlarına seslendi. Sessizlik sürdüğü süreçte kriz bahane edilerek işten atılmaların devam edeceğini ifade eden kadın işçi, örgütlenme çağrısı yaptı.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak, krizin sonuçlarını ödememek için örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka çaremiz olmadığını bir kez daha söylüyoruz. Bizleri ücretli köleler olarak görenlerin ekonomik düzeni krizleri yaratıyor, varsın sonuçlarına da katlansınlar. Biz kadın işçiler olarak diyoruz ki;

- Krizin bedelini ödemeyi reddediyoruz!
- İşten atılmalar yasaklansın!
- Herkese iş tüm çalışanlara iş güvenliği sağlansın!
- Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Mutlusan önünde protesto

Kriz bahanesiyle işten çıkartılan Mutlusan Elektrik fabrikası işçisi Burcu Koçlu 26 Eylül'de fabrika önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

İş çıkış saatinde gerçekleştirilen eylemde Petrokimya İşçileri Birliği imzalı "İşten atılmalar son bulsun! Krizin faturasını Mutlusan patronu ödesin!" ozaliti açıldı.

Yoğun yağmura rağmen gerçekleştirilen basın açıklamasında konuşan Burcu Koçlu, fabrikadaki kölece çalışma koşullarını, hukuksuz uygulamaları teşhir etti. İşçilere kölece çalışma koşullarına karşı birlik olma ve mücadele etme çağrısı yaptı. Koçlu konuşmasında, fabrikada sürekli hale gelen işten atma saldırılarını da teşhir etti. Kendisinin de kriz gerekçe gösterilerek işten atıldığını söyleyen Koçlu, işçilere krizin faturasını ödememe, sessiz kalmama çağrısı yaptı. Koçlu, işçileri Petrokimya İşçileri Birliği'nde örgütlenmeye çağırarak sözlerini sonlandırdı.

Fabrika yönetiminin tüm engelleme çabalarına rağmen servislerle fabrikadan çıkan işçilerin eylemi ilgiyle izlediği görüldü.

Eyleme İşçilerin Birliği Derneği, Devrimci Gençlik Birliği, İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları ve HDP Esenler İlçe Başkanı destek verdi.

Küçükçekmece EKK'dan forum

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu (EKK) kriz gündemli forum gerçekleştirdi.

23 Eylül'de bir araya gelen emekçi kadınlar yaptıkları kahvaltının ardından forum gerçekleştirdiler.

Forumda krizin faturasının emekçi kadınlara yüklendiğinin altı çizildi. Pek çok örnekle birlikte krizin emekçi kadınların yaşamına dair yansımaları üzerinde duruldu.

3. havalimanı işçilerinin direnişinin ayrıca tartışıldığı forumda bir diğer gündem Mutlusan Elektrik fabrikasında yaşanan işçi kıyımı oldu.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu olarak eyleme nasıl güç verileceği tartışıldı. Yapılan planlamaların ardından forum sonlandırıldı.

“Kurtuluşumuz örgütlenmemize bağlı!”

İstanbul İkitelli’de bulunan Mutlusan Elektrik’te krizin faturası işçilere ödetiliyor. İki aydır her hafta işten atılmaları yaşandığı fabrikada, son olarak Petrokimya İşçileri Birliği üyesi Burcu Koçlu işten atıldı.

Koçlu’yla krizin fabrikadaki yansımaları ve işçiler üzerindeki etkisi hakkında konuştuk.

- Mutlusan Elektrik fabrikasında çalışırken işten atıldınız. Ne zamandır çalışıyordunuz? Ne iş yapıyordunuz?

Ben beş buçuk aydır Mutlusan Elektrik fabrikasında çalışıyordum. Montaj bölümünde kadın işçiler çalıştırılıyor. Ben de montaj bölümünde çalıştım. Burada belirli bir işiniz olmuyor. Bir gün içinde yerinizi beş-altı defa değiştirebiliyorlar. Nerede ihtiyaç varsa oraya sürüyorlar sizi. Ben bir de engelli işçi statüsünde çalıştığım halde yerimi sürekli olarak değiştirdiler.

- İşten atma saldırısı ne zaman başladı? Sürekli işten atmalar yaşıyor mu?

Mutlusan’da işçi kıyımı sürekli olarak yaşıyor. Mutlusan İŞKUR’dan işçiyi alıyor ve genel olarak iki aylık deneme süresi dolmadan yani ihbar falan vermeden işten atıyor. Kullan-at işçilik mevcut. İlk işe girdiğim zaman böyle atılan çok işçi gördüm. İki ayı doldurduğum zaman “tamam” dedim, “beni çıkarmayacaklar” ama yanıltılmışım.

Kriz söylemleri başlamadan önce aslında bu saldırının sinyallerini verdiler. Fabrikada her sene verilen bayram parasını keyfi bir biçimde ödemeyi kestiler. Zaten yeni işçilere vermeye tenezzül etmiyorlarmış. Bu sene eski işçilere de vermediler. Kurban bayramında hiç adını dahi etmediler bayram parasının.

Dolar yükselince de harekete geçtiler. Her ay yapılan işten atma saldırısı her hafta yaşanmaya başladı. Her Cuma günü korkuyla geçer oldu. 16.30 çay molasında vedalaşanlar bile oluyordu. Bazen hafta içi de işçi çıkardılar. Yeni-eski bakmadan engelli demeden işten atıyorlar.

Söyledikleri de çok basit; “Kriz var, küçülüyoruz!” diyorlar. Ama fabrikada çalışan eski işçiler her sene Mutlusan’ın fabrikayı işçi ile doldurduğunu sonra da boşalttığını söylüyorlar. Mutlusan işlerini böyle görüyor. İşler acil diyerek kapasitenin üstünde çalıştırıyor sonra da ihtiyacı

kalmayınca kapının yolunu gösteriyor.

- Kadın işçiler nasıl etkilendiler bu süreçten?

Bu süreçte en çok kadın işçilerin canı yandı. Montaj bölümünde çalışan kadınların sayısı yarı yarıya düştü. Eskiden eşyalarımızı koyacak dolap bulamazken şimdi kişi başına iki dolap düşüyor mesela. Kadını “ek gelir” olarak gören zihniyet Mutlusan’da da iş başında. İlk önce işten atılanlar kadınlar oldu. Bunda kadınların bu durumu sessizce kabul etmelerinin de payı var sanıyorum.

- Mutlusan’da ne gibi sorunlar yaşıyorlar kadın işçiler?

Kadınların pek çok sorunu var Mutlusan’da. Montaj bölümünde yoğun olarak kadınlar çalışıyor. Tuvaletlerin temizliği burada çalışan kadınlara yaptırılıyor. Tanımlı işin dışında başka bir iş yaptırılması zaten başlı başına yasalara aykırı. Öte yandan tuvaletlerin temizliği ayrı bir sorun; çünkü kadın işçiler bu duruma tepkililer ve çoğunlukla sırası gelen bu işi baştan savma bir biçimde yapıp sırasını geçiştiriyor. Haliyle ortaya hijyen sorunu çıkıyor. Mutlusan’da yakın zamana kadar tuvaletlerde peçete bile bulunmuyordu. Çoğu kadın enfeksiyon şikayeti yaşıyor. 70 kadının çalıştığı yerde sadece iki kabin bulunuyor.

Montaj bölümünün süpürme işi de kadın işçilere yaptırılıyor. Bu iş içinde kadınlara ne bone ne de maske veriliyor. Ben engelli işçiyim. Bana da bir kere

süpürme işi yaptırıldılar. İtiraz etmeme rağmen listeden adımlı silmediler. Maske istedim. Yok denildi. Ben de süpürme günü geldiğinde yüzümü fularla örterek ve verilmeyen ama benim bir şekilde fabrikada bulduğum eldivenleri takarak temizlik yaptım. Bunun üzerine usta adımlı temizlik listesinden silmek zorunda kaldı. Kimsenin bu yola başvurmasını ya da kendilerinden maske, eldiven, bone istemesini istemedikleri için... Ve engelli işçiye tanımlı işinin dışında sağlığını zorlayacak başka bir iş yaptırılmayacağı için...

Kadın işçilerin üzerinde psikolojik baskı da mevcut. İlk işe girdiğim zaman usturuplu bir biçimde bana da izah edildi. Her gün alınan sayılar eğer ki normalin altına düşerse yani performansın düşerse işten atılırsın. Bu sebeple işten atılmamak için herkes sayı çıkarmak için yoğun bir çaba harcıyor. Yeri geliyor tuvalete gitmiyor. Ya da kafasını işten bir saniyelğine kaldırmıyor.

Tabi genel sorunlardan kadın işçiler de mustarip. Fazladan haftalık olarak 2.5 saat bedavan çalışmak gibi, kötü yemekler gibi, uzun çalışma saatleri gibi...

- Engelli işçi olarak yaşadığınız sorunlar var mıydı?

Elbette! Öncelikle engellilere ödenen vergi kesintileri tarafıma ödenmedi. İtiraz sonucu iki ay sonra toplu aldım. Sonra da hep hatırlatmam gerekti. Nedense unutuluyordu! Bunun dışında rahatsız-

landığım zaman yerimin değişmesini istediğimde yerim değiştirilmiyordu. En son demontaj bölümünde çalıştım. Çok tozlu bir ortam. Sürekli kasaları kaldırıp indiriyorsun. Tozlu dedim. Bir maske bulup yolladılar ama maske yüzümün yarısını kapladığından işleri göremediğim için takamadım. Doktora inip söyledim. Maske yok dedi. Geçen hafta üç gün hastanedeydim. Koluma açılan damar yolları sebebiyle kollarımın ağrıdığını ve yerimin değişmesini istediğimi söyledim ancak “bakarız” dediler. Ses soluk çıkmadı.

İzin alırken hiç zorluk yaşamadım ama. Çünkü rapor da getirsem gelmediğim gün ücretimden kesiliyor. İşlerine geliyor yani. Engelli işçinin sigortasını devlet ödüyor. Daha doğrusu hepimiz ödüyoruz. İşsizlik Fonu’ndan ödeniyor. Bana verdikleri raporlu olmama rağmen kesintilerle birlikte aylık 1400 lira maaş. Sonra da “kadın istihdamı arttı, engelli istihdamı arttı” deniliyor. Gerçek ortada!

- Kadın işçilere ne söylemek istersin?

Kadın işçiler sorunlarına duyarlı olmalılar ve örgütlenmelidir. Birlik olmadığımız koşullarda haklarımız bir bir ellerimizden alınır. Ve sessiz kalmamalılar. Kaybedecek bir şeyimiz yok. Gündelik hayatta yaşadığımız tüm sorunlar fabrikada yaşadıklarımızdan bağımsız değil. Her alanda örgütlenmeliyiz. Kurtuluşumuz buna bağlı.

Hapishanelerde işkence itirafı

Özellikle OHAL sürecinde ve hala hapishanelerde işkence gözle görülür biçimde arttı. Bununla beraber AKP iktidarı işkenceyi artık gizlemiyor. Deyim yerindeyse pişkince itiraf ediyor.

CHP Ankara Milletvekili Ali Hacıoğlu, 29 Ağustos 2018'de bilgi edinme yasası kapsamında Adalet Bakanlığına "Son 10 yılda cezaevlerinde tutuklu ve hükümlülere işkence ve kötü muamele yaptığı gerekçesi ile hakkında soruşturma açılan personel var mıdır?" diye sordu. Bakanlık, verdiği yanıtta, "Kurum içi uygulamalara ilişkin bilgi ve belgeler kamuoyunu ilgilendirmez" dedi. Bu yanıt hapishanelerde işkencenin geldiği boyutu ortaya koyuyor. Geçmişte "işkence yok" diye yalan bir yanıt verilirdi. Ama şimdi buna bile ihtiyaç duyulmuyor. "Biz işkence yaparız kamuoyuna ne" dercesine pişkinlik var artık.

HASTA TUTSAKLAR KATLEDİLİYOR

Hapishanelerde işkencenin birincil yanı yaşam hakkına yönelik saldırıdır. 19 Aralık sonrasında hücrelerde katliam, sürece yayarak hasta tutsakları katletme biçimini aldı. Hapishanelerde tedavi hakkı gasp edildiği için basit bir baş ağrısı bile süreç içinde ölümcül boyuta gelebiliyor. Kaldı ki hapishanelerdeki hasta tutsakların azımsanmayacak bir çoğunluğu kanser.

Koçer Özdal yakın bir tarihte yaşamını yitiren kanser hastası tutsaklardan sadece biri. Mesane kanseri olan Özdal'ın tedavi hakkı bütün vücuduna kanser yayılana dek gasp edildi. Buna rağmen kamuoyu basıncıyla Ankara Numune Hastanesi'ne getirilerek, güya "tedavi" altına alındı.

Hastane getirildikten yaklaşık 1 ay sonra savcılık izniyle görüşen ailesine

doktorlar kanserin bütün vücuduna yayıldığını söylediler. Bu söylendikten 1 hafta sonra da Özdal yaşamını yitirdi. Serbest bırakılması için verilen dilekçelere yanıt bile verilmeden, "veda hakkı" tanınmadan ve tarihe insanlık ayıbı olarak geçecek olan kelepçeli bir şekilde yaşamını yitirdi.

Koçer Özdal hasta tutsaklara yapılan işkencenin sadece bir örneği. Neredeyse bütün hasta tutsaklara yaşam hakkına yönelik işkence yapılıyor.

SÜRGÜN, DİSİPLİN CEZALARI, AYAKTA SAYIM VB. İŞKENCELER

Tutsaklara yönelik işkence sadece fiziki işkence olarak ele alınmamalı. Psikolojik işkence çok daha yoğun biçimde uygulanıyor. Bunların başında sürgün sevkler geliyor.

Sürgün sevklerde fiziki işkence de yapılıyor. Gece yarısı baskınla başka bir hapishaneye ters kelepçeyle sürgün edilmeleri ağır bir fiziki işkence anlamı-

na geliyor. Tutsaklar sürgün edildikleri hapishanelerde mutlaka çıplak arama dayatmasıyla fiziki işkenceye tabi tutuluyorlar.

Bu fiziki işkencelerin hiçbiri yapılmasa bile, sürgün edilen tutsağın ailesine de psikolojik işkence yapılmış oluyor. Ailenin, tutsak olan yakınıyla görüşme imkanı yok denecek kadar azalıyor. Çünkü sürgünlerde tutsak mesafe olarak oldukça uzak başka bir hapishaneye sürülüyor.

Disiplin cezaları psikolojik işkencenin bir diğer parçası. Disiplin cezası vermek için artık neredeyse bahane de aranmıyor. Tutsaklara yönelik o kadar çok keyfi dayatmalar oluyor ki bu dayatmalara uymamak disiplin cezasının nedeni oluyor. Mektup ve görüş yasaklarıyla beraber "süngerli oda" diye adlandırılan ağır tecrit uygulaması da tutsaklara fiziki işkenceyle birlikte uygulanıyor.

Tek tip elbise (TTE) uygulamasına henüz geçilmedi. Ama 696 sayılı KHK iptal edilmedikçe TTE tehdit olmaya devam

ediyor. Ancak askeri düzende ayakta sayım işkencesi uygulanıyor. İşkence diyoruz, çünkü ayakta sayımı kabul eden bir tutsağın kişiliği ve onuru erozyona uğramaya başlayacak. Bu dayatmayı kabul etmeyen tutsaklar önce fiziki işkenceye uğruyor, ardından disiplin cezaları alıyorlar.

Bakanlık pişkince "sizi ilgilendirmez" dese de biz yanıtlayalım. Bütün bu işkenceleri yapan personel hakkında açılmış bir soruşturma örneği dahi yok.

İŞKENCE YAPANLARIN PİŞKİNLİĞİ TOPLUMUN SESSİZLİĞİNDEN KAYNAKLI

Bakanlığın soruya yanıtı işkencenin pişkince itirafı üzerine yeni olmayacak birçok şey söylenebilir. Ne var ki asıl önemlisi, yine yeni olmayan, bu işkence karşılığında toplumun sessizliğidir. Hapishanelerde artan işkenceye karşı İHD, tutsak yakınları vb. gibi kesimler seslerini yükseltiyorlar. Şimdilik cılız çıkan sesler bile işkenceyi bir nebze dizginleyebiliyor. İşkenceye karşı sesin çoğalması ise işkence itiraflarıyla birlikte işkenceyi de bitirebilir.

Hapishaneleri yalıtık düşünmemek gerekiyor. Tutsaklara uygulanan işkence sosyal yıkım politikalarıyla işçi ve emekçilere de uygulanıyor. Sosyal yıkım politikalarına ve krizin fatura edilmesine karşı işçi ve emekçilerin seslerini yükseltmeleri, dolaysız olarak hapishanelerdeki işkenceye karşı da yükseltilmiş ses olacaktır.

Avukatları tahliye eden heyete sürgün

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) ve Halkın Hukuk Bürosu (HHB) avukatları hakkında tahliye kararı veren mahkeme heyeti sürgün edildi.

17'si tutuklu 20 avukatın yargılandığı duruşmanın 14 Eylül'deki celsesinde tutuklu olan bütün avukatlar için tahliye kararı veren mahkeme heyeti aynı gün

yeni bir karar ile 12 avukat hakkında tutuklama istemiyle yakalama kararı çıkarmıştı. Ve tahliyelerinin üzerinden 24 saat geçmeden gözaltına alınan 6 avukat tutuklandı.

Hakimler ve Savcılar Kurulu (HSK) kararıyla Heyet Başkanı Kadir Alpar 37. ACM Başkanlığı'ndan 18. ACM'ye üye

olarak atanırken, bir başka heyet üyesi Serkan Baş ise 15. Ticaret Mahkemesi'ne üye olarak atandı.

Selçuk Kozağaçlı hakkında 10 dakikalık göstermelik duruşmada tutuklama kararı veren hakim Akın Gürlek ise 26. ACM üyeliğinden 37. ACM başkanlığına terfi ettirildi.

Yargının bağımsızlığı?

Sınıfların hakim olduğu toplumlarda hukuk ve adalet egemen sınıfın tek elindedir. Hukuk sistemi özellikle mal, mülk, miras hakları üzerinden şekillenmiştir. Sermaye sınıfının hükümdarlığında devlet ve devletin önemli bir ayağı olan yargı düzeni de bağımsız değil, sermaye devletin hizmetindedir. Siyasi rantlar uğruna adalet hiçe sayılır ya da yargı gücü kullanılarak şartlar zorlanır. Günümüz Türkiye'sinde bunun da ötesine geçildi, Türkiye'de tek adam diktatörlüğü kuruldu. Yargı-yasama-yürütme tek elde toplandı. Özellikle bu dönemde yargının bağımsızlığından bahsetmek gülünç olmaktan öteye anlam teşkil etmez.

Hukuki karar ve siyasi karar diye iki ayrı kavram vardır. Hukuksallığa aykırı olsa da "düşünce suçları" mevcut anayasanın çiğnenmesi pahasına siyasi karar ile cezalandırılırlar. Hakkını arayan işçi, sosyalist, komünist, muhalif her insan bu yargı düzeninden nasibini almaya devam ediyor. "Tahtakuruları ile yatmak istemiyorum, bana insan gibi davranılsın" diyen inşaat işçileri huzuru bozmaktan tutuklandı. Bu hem sınıfsal hem de siyasi bir saldırıdır.

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) ve Halkın Hukuk Bürosu (HHB) avukatları siyasi bir karar ile bir yılı aşkındır tutukluydular. 17'si tutuklu 20 avukatın yargılandığı 14 Eylül tarihli duruşmada tüm tutuklu avukatlar tahliye edilmişlerdi. Ancak bir gün geçmeden bu karar bozulmuş 12 avukat için tekrardan tutuklama

emri verilmişti. Hâkimler ve Savcılar Kurulu (HSK), tahliye kararını veren heyet başkanı ve bir başka heyet üyesini sürgün etti. Kapatılan ÇHD'nin başkanı olan Selçuk Kozağaçlı hakkında yapılan göstermelik duruşmada tutuklama kararını veren hâkim ise terfi ettirildi.

HSK'nın altı üyesi doğrudan Cumhurbaşkanlığı, yedi üyesi de Meclis'teki çoğunluk tarafından seçiliyor. Siyasi iktidar HSK üzerinden pek çok önemli davaya müdahale ediyor. Hidroelektrik santraller, Aladağ yangını, Soma gibi birçok davada yargıçlar karar süreci ya da sonrasında HSK'nın yaptırımları ile davaları sonuçlandırdılar. İktidarın hoşuna gitmeyen kararları alan heyetler değiştirildi, dağıtıldı, sürgün edildi. 2015 yılında 3. Köprü'ye iptal kararı veren hâkim sürgün edilmişti. Cumhurbaşkanı'na hakaret suçunu düzenleyen yasa maddesinin iptali için Anayasa Mahkemesi'ne dava açan hâkim de sürgün edilmişti. Ermenek davasında heyet değiştirilerek sanıkların tahliyesine karar verilmişti. Torunlar Center'da 10 işçinin katledilmesi ile ilgili davada da heyet değiştirilerek sanıklara yalnızca para cezası verilmişti.

Alman gazetesi Die Welt'in muhabiri olan Deniz Yücel davasını hatırlarız. Gazeteci Deniz Yücel bir yıla yakın süre boyunca iddianame olmadan tutuklu kaldı. Tayyip Erdoğan, Deniz Yücel'in serbest bırakılmasına dair bir soruya "Hiçbir surette olmayacak, ben bu makamda olduğum sürece asla... Elimizde görüntü-

ler, her şey var. Bu tam bir ajan-terörist" cevabını vermişti. Oysa Almanya ile Leopold tankları üzerinden yapılan pazarlıklar sırasında iddianamesi bile olmayan Deniz Yücel bir gecede serbest bırakıldı. Yurtdışı yasağı, denetimli serbestlik gibi sınırsızca dağıtılan cezalar dahi verilmedi. Keza Deniz Yücel ilk attığı sosyal medya mesajında neden tutuklandığını ve neden bırakıldığını bilmediğini belirtmişti.

Yine bilindiği gibi Rahip Brunson davası ABD ile Türkiye arasında yaşanan çeşitli krizlerin görünür hale gelmesine sebep olmuştu. "Ver imamı al papazı" deniliyordu. İktidar bir yandan biz yargıya karışamayız, yargı bağımsızdır gibi açıklamalarda bulunuyorken bir yandan da pazarlığa devam ediyordu. İki ülke arası krizin derinleştiği bugünlerde bu dava eskisi kadar gündemde tutulmuyor.

Mevcut düzenin hukuk sistemi görüldüğü gibi gerçek hakları savunmamaktadır. Maden sahipleri, şirket yöneticileri iktidardaki sınıfa mensup olduklarından dolayı yargılama sonucu ceza almadan salıverilmektedirler. Aynı zamanda hükümet kendi siyasi-ideolojik çıkarları uğruna yargı düzenini kullanmaktadır. Oysa muhalif her ses en ağır cezalara çarptırılmaktadır. Yargının bağımsız olmadığı vurgusuna son olarak gerçek adaletin sınıf mücadelesinin yasalarınca belirlendiğini ekleyebiliriz. Haklar her zaman mücadeleler sonucu elde edilmişlerdir.

U. AZE

"Milli/yerli" sermaye iktidarının 'adaleti'

Şaibeli 24 Haziran seçimlerinde AKP'ye iltihak eden MHP, o günden beri çete reislerini, azılı katilleri, tecavüzcüleri kapsayan bir af tartışması yürütüyor. Af tasarısını meclise sunan faşist parti, 16 yıldır hizmet ettiği AKP'nin desteği ile katilleri sokaklara salmaya hazırlanıyor. Belli ki, kriz koşullarında onlara daha çok ihtiyaç duyacaklar...

Azılı katilleri 'fakir halk çocukları' diye pazarlayan "yerli/millî" AKP/MHP koalisyonu, hak arayan işçileri ise zindanlara dolduruyor. Üçüncü havalimanı inşaatında çalışan işçilerin vahşi kapitalizme karşı direnişe geçmeleri, sermayenin "yerli/millî" uşaklarını çileden çıkardı. Eli kanlı çete reislerini sokaklara salmak için çırpınan bu koalisyon, hak arayan işçileri ise zindanlara kapattı.

Sermayenin 'demir yumruğu' olan tek adam rejiminin bu iki icraatı, maddalyonun iki yüzünden başka bir şey değildir. Bu kepezelik ancak din bezirganı AKP ile ırkçı-şovenizmin borazanı MHP'ye yakışır. AKP şeflerinin farklı telde çalışmış gibi yapmaları, ciddiye alınacak bir tutuma benzemiyor. Zira her iki parti sefil çıkarlar için diğere muhtaçtır.

Bir ABD projesi olarak kurulan AKP ile 16 yıllık stepnesi MHP'nin "yerli/millî" söyleminin mahiyeti daha da belirginleşti: Dinci faşist zihniyetin başını çeken T. Erdoğan'la müritleri onuru ve emeği için direnen işçilerden nefret ederken, çete reisleriyle, katillerle, tecavüzcülerle "ruh ikizi" olduklarını bir kez daha ispatladılar.

Vurgulamak gerekiyor ki, onurlu işçi ve emekçilerin "yerli/millî" sermaye iktidarının bu "katil sever/emek düşmanı" karakterini göz önünde bulundurarak hareket etmeleri büyük bir önem taşıyor...

Tarihin ilk uluslararası işçi örgütü

I. Enternasyonal 154 yaşında!

**Enternasyonal'le
kurtulur insanlık!**